

קטלוג אינטרנטי עבודות נבחרות תלמידי מגמת אמנויות העיצוב

חלק א' מאותיות א - ל

מנהל תקשוב
טכנולוגיה ומערכות מידע
משרד החינוך

תש"פ 2020

יובל כהן, אני, עצמי ואנכני, תיכון רעות לאמנויות, חיפה

עבודות נבחרות

כמו כל שנה גם השנה, מתקיימת תערוכת עבודות נבחרות של בוגרי "מגמת אמנויות העיצוב" במנהל תקשוב טכנולוגיה ומערכות מידע. במטרה לשמור על מסורת ארוכת שנים, קטלוג זה הוא חלופה לתערוכה הממשית, בשל הצורך להימנע מהתכנסויות עקב ההתמודדות עם נגיף הקורונה.

בקטלוג מדגם מייצג של תוצרים מפרויקט הגמר וכולל מבחר רחב של טכניקות. הקטלוג מוסדר לפי סדר א-ב

בתי הספר משתתפים: אלוני יצחק, אולפנא כפר פינס, אורט "גרינברג" קרית טבעון, אורט אורן עפולה, אורט בנימינה, אמירים כפר ורדים, אנה פרנק, קיבוץ סאסא, ב"ס למריג נחף, בית ספר העל אזורי תפן, גאון הירדן דרכא, גאון הירדן דרכא חטיבת נווה, גוונים, הגימנסיה העברית ירושלים, המקיף אלמג'ד עתיד טייבה, העמק המערבי, קיבוץ יפעת, הר וגיא עינות ירדן, ויצו נהלל, טרווסט רעננה, כפר הנוער הדתי כפר חסידים, כפר הנוער קריית יערים, כרמל זבולון, מבואות עירון, נופי גולן, קצרין, עירוני א' תל אביב, עמל עמק חרוד, עמקים תבור, קריית חינוך מעין שחר, רבין תל מונד, רמות ים, שק"ד-דרכא שדה אליהו, תיכון "רעות לאומנויות" חיפה, תיכון אלון רמת השרון, תיכון בגין ראש העין, תיכון בית אליעזר חדרה, תיכון בית ירח, תיכון דמוקרטי קשת זיכרון יעקב, תיכון חקלאי כדורי, תיכון להייטק ואומנויות על שם פרס, תל אביב (שבח- מופת לשעבר), תיכון ע"ש בן צבי, קריית אונו, תיכון שקד קריית טבעון.

ברוך טקלה – סולם יעקב, כפר הנוער קריית יערים

תעודות
עינת קריצ'מן

בחירת עבודות
אבירו לילו, שרית פולס, מאיה פרת, איריס
ברנע, אילנה בילסקי, חן מזרחי, תמר כרמי

עריכה לשונית
דליה יוחנן, הדס שמואלי
עדי כהן, עדנה הדר

עריכה ועיצוב
עינת קריצ'מן
ותמר כרמי

יוזמת ומרכזת הפרויקט
תמר כרמי

מפמ"ר
עינת קריצ'מן, מגמת אמנויות
העיצוב, מנהל מדע וטכנולוגיה

דבר המפמ"ר

אז מה היה לנו כאן, בשנה מופלאה זו?
או שמא ראוי לקרוא לה שנה מפליאה?
בעיקר הפתעות!

התחלנו לפני... יובלות,
פעם... לפני זמן רב... ב 1 בספטמבר 2019.
מקהלה נהדרת וסולנים לוו את המסע שלנו:
"יש לי רעיון", "אין לי רעיון",
....אוףף מה יהיה איתי?

סדרת עבודות? מה פתאום? השתגעת – אי אפשר!
אולי אתחיל מחדש?

בתוך הקופסה, מחוץ לקופסה, בלי קופסה,
אני "יצירתי" מותר לי לאחר!

וואו איך לא חשבתי על זה קודם?
יפה לי, נגמר לי, עצוב לי – זה אני!

מה יהיה? עוד מעט הגשה

וכן הלאה וכן הלאה...

נועה עקיבא, בצל הריקוד, תיכון "אמירים", כפר ורדים

קולות של יצירה מהדהדים מכל פינה
ואז מגיע השקט.

בהתחלה זו קורונה,
לכמה שינויים יכול לגרום ייצור בלתי נראה?
והנה מסתיימת השנה, צריכים להיפרד.

האמנם העתיד כבר מאחורינו?

מה פתאום? רק התחלתם.

את מר "כבר קרה" תרחיקו בכוחם הבלתי נלאה של "אפשר
וצריך ורצוי" (כפי שאמר פעם של סילברסטיין).

אל תוותרו לו.

בכם טמון כוח היצירה, הלחמו ואל תפסיקו לדקלם:

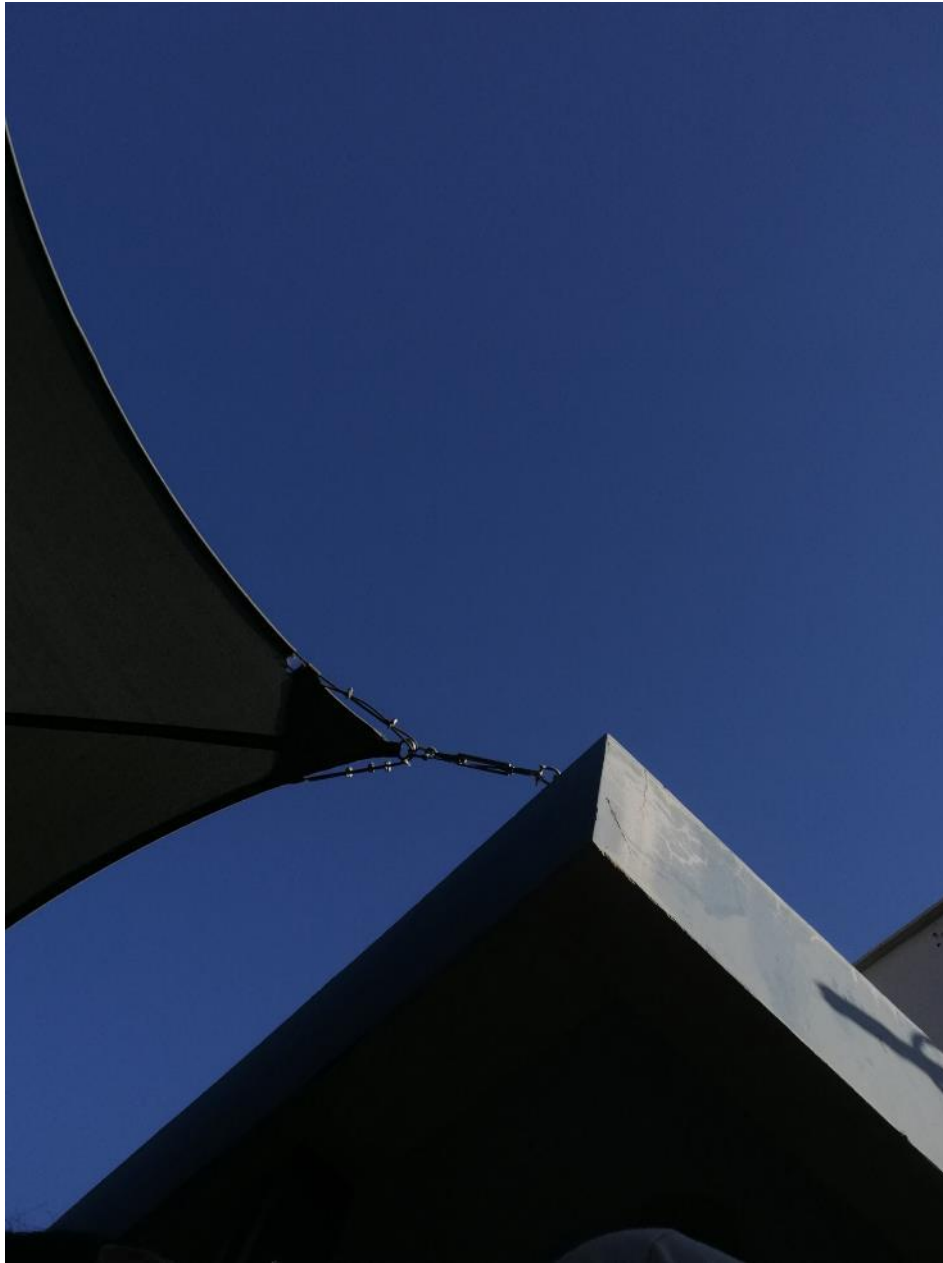
"אפשר וצריך ורצוי, אפשר וצריך ורצוי, אפשר וצריך ורצוי".

תמיד. אז היום ובעתיד!

עינת קריצ'מן

מפמ"ר מגמת אמנויות העיצוב

ש. סילברסטיין, "לפול למעלה" אפשר וצריך ורצוי, הוצאה לאור מודן, 1997 ע"מ 65

אביב אברמוביץ

PUZZELD

**חטיבת נווה, בית חינוך גאון הירדן
דרכא**

צילום דיגיטלי, 25 תמונות בגודל 40/60 ס"מ

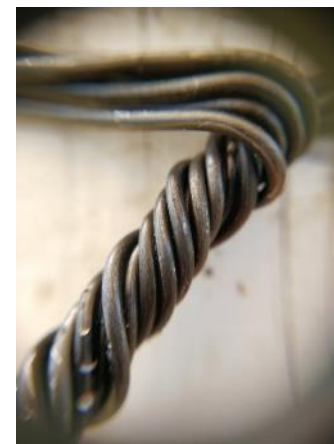
פירוש הביטוי PUZZELD הוא בלבול.

כך גם חווית הצופה. במבט ראשון הצופה רואה משהו לא ברור. המוח והעיניים מנסים להסביר מה הם רואים. יש ניסיון לפרק ולהרכיב מחדש את התמונה, על מנת ליצור משהו הגיוני.

את התמונות צילמתי ברחבי בית הספר בטלפון הנייד. השיעורים עם המורה איריס ברנע נתנו לי מקום לבטא את החלקים המשונים שבי ולהפוך אותם לאמנות. אני מרגיש שהאוטיזם שלי מרחיב את האופק והיצירתיות שלי ומאפשר לי להתבונן על העולם אחרת.

הצילום עבורי הוא שפה ודרך לתקשר עם הסביבה שלי. בזמן ששפה מילולית היא מקום שאני נתקע בו ומתסכל אותי, שפה חזותית נותנת לי את החופש להיות אני ולהביא את עצמי לעולם.

אביב אברמוביץ, PUZZLED

אדוה צלניקר מבעד לחלון

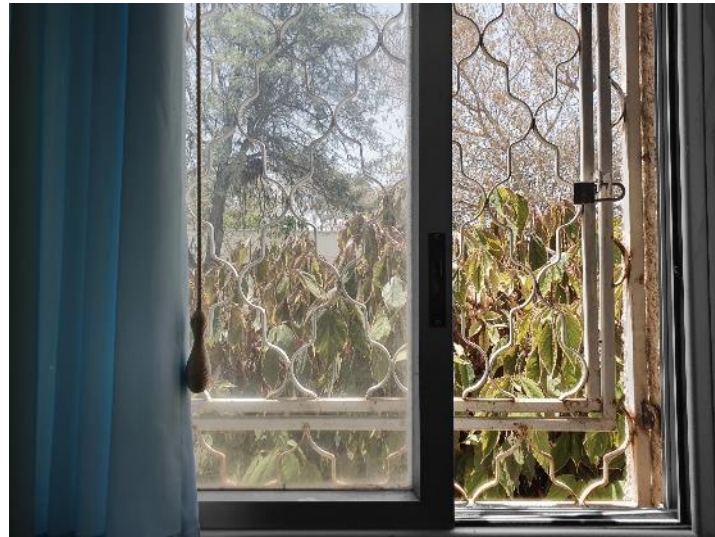
בית החינוך גאון הירדן דרכא, נווה איתן

צילום דיגיטלי, בגודל 40/60 ס"מ כל תמונה

בדצמבר 2019 פרצה מגפת הקורונה והעולם נכנס לסגר. מילים חדשות נוספו ללקסיקון: ריחוק חברתי, הסגר, עוצר, בידוד, מטוש, עובד חיוני וכדומה. האזרחים ברחבי העולם נדרשו להסתגר בבתיהם ועל כן, זהו ההסגר הרפואי הגדול בהיסטוריה. כתלמידת י"ב "חופשת הקורונה" הייתה הפוגה נחמדה מהלימודים ומהלחץ שבשגרה, אך ככל שעבר הזמן והנחיות הסגר התהדקו, הרגשתי מועקה. רציתי לחזור לבית ספר, לשגרה, לחיים הרגילים, לפגוש חברים ומשפחה, לפגוש את סבא וסבתא ולחבק אותם, ללא הגבלות וריחוק חברתי.

בעבודה התמקדתי בחלונות הבית, שמבטאים את תחושותיי מתקופת סגר הקורונה בו ישבנו כולנו בבית. החלון מהווה פתח לסביבה החיצונית ומקור אור, אך מצד שני גם יוצר הפרדה בין חוץ לפנינים, ובכך גם משמש הגנה.

אדוה צלניקר "מבעד לחלון"

אדם ג'אבר

בין לבין

תיכון עתיד אלמג'ד, טייבה

אקרילק על דובלקס
102*72 ס"מ

יצאתי לצלם מקומות עתיקים, בין העבר לבין ההווה, אתרים שעבר עליהם הרבה. הם עתיקים אך מלאי חיים, מלאי זיכרונות, היסטוריה ותרבות. הם הדבר שהיה, אך הם עדיין כאן. העתיק ליד החדש, ההיסטורי ליד המודרני, בניינים, חצרות, עצים בני עשרות שנים ליד מכוניות, כבלי חשמל ותקשורת וכבישים. בין אדמה ושמיים שלעולם אינם משתנים.

אני כאן ועכשיו "בין לבין", מדמיין לי "איך החיים היו לפני", מדוע לצבוע את העבר בשחור ולבן? הם היו פעם מלאי חיים!

אדם ג'אבר,
בין לבין

אופיר טוקר

נוף האדם

תיכון "בגין", ראש העין

4 ציורים, צבעי אקריליק על נייר

אני רוקדת כבר הרבה שנים. בתור רקדנית אני עוסקת המון בגוף - בגוף שלי, ובגוף האדם בכלל. אני לומדת להקשיב לו, לפתח אותו, לחזק אותו ולהרגיש אותו. לומדת איך ומה גורם לו להרגיש טוב יותר, טוב פחות. לומדת מה קשר הרגשות שלי אליו ואיך הם מחוברים. לכן החלטתי להמשיך את תהליך הלמידה שלי בפרוייקט הגמר.

אני מוצאת בגוף הרקדן אסתטיקה יוצאת דופן. כל השרירים הקטנים שאפשר לראות אותם פועלים גם מבחוץ, ומשפיעים על צורת הגוף. החלטתי לקחת חברה טובה שלי, דפנה, רקדנית, ולחקור את הגוף שלה. למדתי את מבנה השרירים, את הצורות שנוצרות מתנועת הגוף, איך הגוף מגיב לתנועות מסוימות, אלו שרירים מופעלים ומתי. בפרויקט שלי אתם יכולים לראות את עבודת החקר שלי, את גוף הרקדנית בתור מפה, בתור נוף, ולחפש את הקו, את ההבדל בין הגוף לסביבה.

אופיר טוקר, נוף האדם
4 ציורים, אקריליק על נייר

120 x 80 cm

אור לנדאו Ore regional תיכון בית הספר כדורי

5 ציורים, צבעי שמן על קנבס
80×120
שני 60×80
שני 100×70

אצלנו בבית יש עסק משפחתי (צימרים) ומשק לתפעל וכל המשפחה עסוקה בפרוייקט הזה. צריך להישאר בבית כשיש אורחים בחופשים וחגים, לקום בבוקר מוקדם להכין ארוחת בוקר לאורחים ולסדר מחדש את הכל כשהם עוזבים. את הכל עושים ביחד, זו המשפחה והמקום שלי, זה גם האזור שלי. תוך שימוש בהשראה מתולדות האמנות החלטתי להביא את העבודות שאני עושה בבית לידי ביטוי בציורי.

לנדאו אור, Ore regional

70x100

70x100

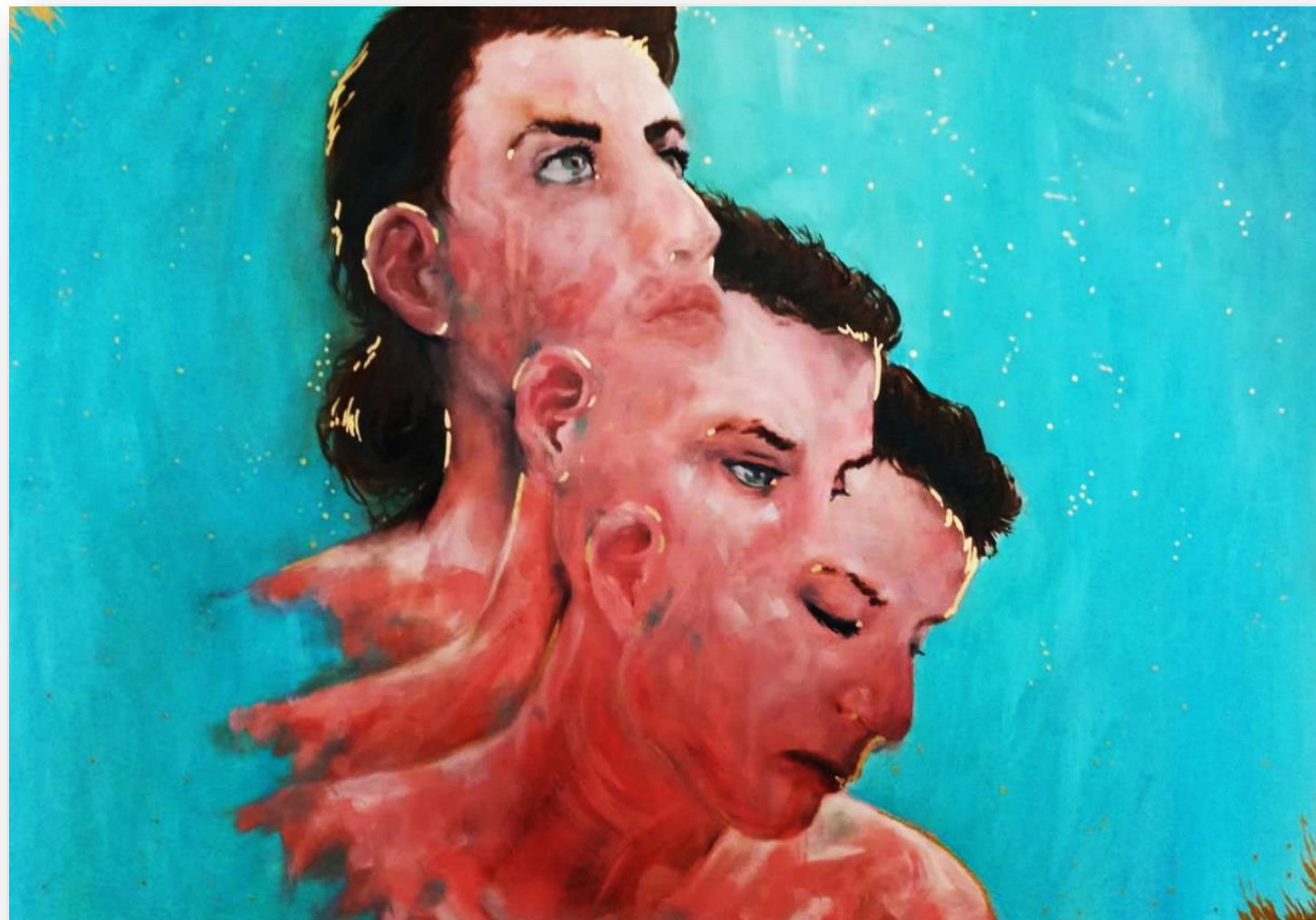
80x60

80x60

אור סדן מאפייני החיים תיכון רבין תל מונד

5 ציורים, שמן על בריסטול רבע גיליון
ו5 עבודות, בלורדים עטים וצבעי שמן,
בשילוב רדי מייד של מכשירים.

הפרויקט עוסק במאפייני החיים.
רציתי לחקור ולשלב את הצד הטכני והמדעי
של החיים עם החוויה והנס שהם החיים עצמם.
בחרתי להתמקד בחמישה מתוך שמונת
המאפיינים המגדירים יצור חיי על פי המדע -
תנועה, גדילה והתפתחות, נשימה, רבייה
ותורשה, והזנה.

עשיתי זאת משני כיוונים: ציור העוסק במאפיין,
וכמו כן יצירות במכשירים טכנולוגיים, חסרי
חיים, בהם ניסיתי להפיח חיים באמצעות אחד
מהמאפיינים. בציורים מתוארת חוויה
ובמכשירים תופעה. לאורך הפרויקט הקפדתי
להשתמש בצבע הזהב, הקושר בין היצירות,
נותן להן חיים.

אורי מידן

משב רוח

תיכון "אורט בנימינה"

145 ציורים, אקוורל על נייר

גדלים שונים

קצב החיים היומיומי מלווה בעומס ולחץ. אני מרגישה שאנשים לא שמים לב למה שיש סביבם: הרים, שמיים, נופים... כל אלה מסמלים עבורי חירות, מנוחה, רוגע ואינסופיות.

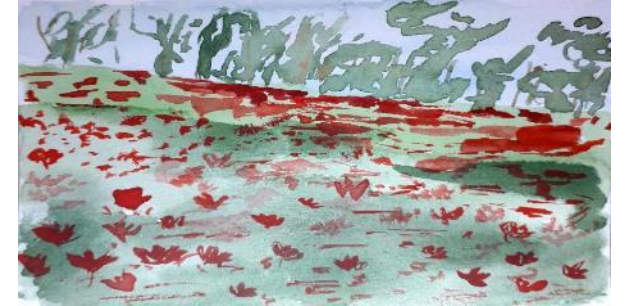
את העבודות אני מציגה בשני חללים וירטואליים.

בחלל הראשון אני מנסה להפנות את המבט ואת תשומת הלב של הצופה לנופים, לתת לצופה לחוות תהליך של הבנה וחרטה על כך שלא הביט בהם עד כה. העבודות הרבות שמקיפות את הצופה מעמיקות את גדולתו של הטבע וקוראות לו לעצור מהמרוץ ולהתבונן בסביבה.

בחלל השני אני מאפשרת לצופה לנוח, להביט בנופים ולסיים את תהליך ההתבוננות.

[אורי מידן, קישור לתערוכה וירטואלית](#)

מידן אורי, משב רוח

אוריאל לוי זקוק לאישור אלוני יצחק

הדפס לינול 35 X 50 ס"מ

בחרתי לעסוק בצורך הכפיייתי באישור החברה. צורך זה קיים מאז ומתמיד בטבעו של האדם, להיות מקובל על ידי כולם ושכולם "יאהבו" אותו. מה מניע אנשים לקבל אישור מהחברה?

ביצירות ניתן לראות סיטואציות של אדם מול החברה, על מנת לייצג את ההתמודדות של היחיד מול החברה.

בחרתי לעבוד בטכניקת ההדפס. הצבעוניות לרוב מצומצמת ומבוססת על צבע אחד. הדימוי גם הוא ללא פרטים רבים, הוא זה שמעביר את המסר.

אוריאל לוי
זקוק לאישור

אוראל סברדלוב נחום תקום כפר הנוער קרית יערים

חומר לביד ליבנה פליז וספוג
מידות:

כלי קוטר 15 ס"מ גובה 20 ס"מ
עמוד קוטר 1 ס"מ גובה 30 ס"מ
קוץ קוטר 5 ס"מ גובה 5 ס"מ

שנות ההתבגרות שלי התאפיינו בנפילות לא מועטות שאחריהן הייתי צריך לעשות מאמץ ולקום. עכשיו כשאני כמעט בוגר, אני יודע שלמדתי לקום ולאסוף את עצמי במהירות. במבט לאחור אני רואה את עצמי כמו הקוץ הסגול "גדילן מצוי". כל כך הרבה רגישות ועדינות נדרשים להגנה באמצעות קוצים.

בתחילה תכננתי ליצור "נחום תקום" גדול, כזה שאפשר להוציא עליו את הכעס. בתהליך העבודה, ה"נחום תקום" שלי קטן והפך לחפץ נוי עדין. בנוסף הוא גם כלי קיבול סודי.

אני מרגיש שהחפץ הזה מבטא משהו שבדרך כלל נסתר באישיות שלי ואני רוצה שיתגלה.

אוריאל סברדלוב, נחום תקום

אוריאן סעדי
תיכון "בגין", ראש העין

ידיים של אהבה

4 ציורים דיגיטליים

אומרים שמשפחה היא לפני הכל. משפחה לא בוחרים- והיא איתנו מיומנו הראשון ועד האחרון.

כל הרגעים המשותפים שעברנו יחד, הטיולים המשפחתיים וארוחות החג סביב השולחן, הזמנים הקשים שחלקנו לצד רגעי הצחוק, בונים מעצבים ומעניקים לכל משפחה את הייחודיות שלה. משפחתי היא דבר מרכזי ומשמעותי בחיי, ובחרתי להקדיש לה את פרויקט הגמר שלי. האוכל הוא מאפיין מרכזי במשפחתי, ומשמש כגורם מלכד, כיוון שרוב המפגשים הם סביב הארוחות. כל שישי ושבת אנחנו נפגשים: בערב שישי אצל "הצד הפרסי" של אמא, אצל סבתא דיאנה, ואוכלים מאכלים המאפיינים את העדה, ובימי שבת אצל הצד של אבא – "הצד התימני", - שם אנחנו אוכלים את מאכליה של סבתי שולה.

את החמימות והאהבה ששתי הסבתות משרות על המשפחה ניסיתי לבטא על ידי התמקדות בידיהן, המבטאות חום, אהבה רבה ודאגה. פעולת הבישול משמשת כמטפורה ליחס המשפחתי והאהבה של כל סבתא בדרכה שלה כלפי בני המשפחה, הענקת החסות וההגנה, וההרגשה שהיא תמיד תהיה שם בשבילך.

לצפייה בפרוייקט במלואו:

<https://adicohen068.wixsite.com/mysite-1/blank-23>.

אוריאן סעדי, ידיים של אהבה
ציור דיגיטלי (לא פילטר בפוטושופ!)

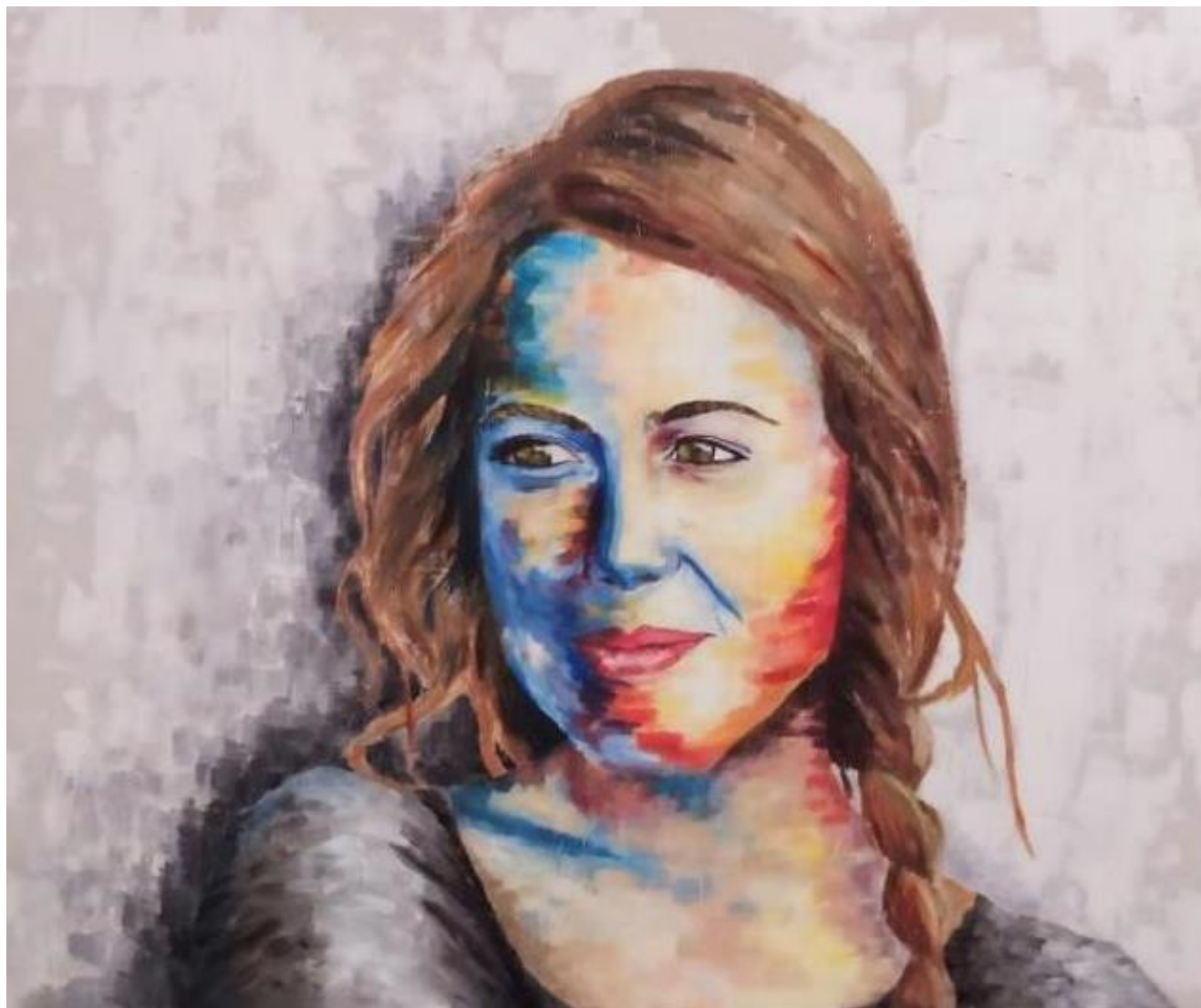
אושרה גלזר

נקודת מבט

בית ספר שק"ד-דרכא,

קיבוץ שדה אליהו

טכניקה מעורבת. ציור באקריליק בעזרת שפכטלים
ומכחולים על בד, בשילוב חוטי רקמה 100 X 120 ס"מ

החלטתי להציג דמות עשויה חוטים, הנראית
במבט הראשוני לא מובנת, דבר העשוי
להעלות ביקורת בעיני הצופה. רק כאשר
יסתובב הצופה ויביט בצידו השני של הקנבס,
יגלה את הדמות בשלמותה.
לעיתים אנו צריכים להסתכל מעבר
להתרשמות הראשונית ורק אז נצליח לראות
את האדם על כל גווניו ואת דמותו השלמה.
הצופה שיעמיק בהתבוננות ובמחשבה, יוכל
לעבור תהליך של שינוי בנקודת המבט, מתוך
וויתור על הדחף לקבוע דעה על פי
התרשמות ראשונית.

אושרה גלזר, נקודת מבט

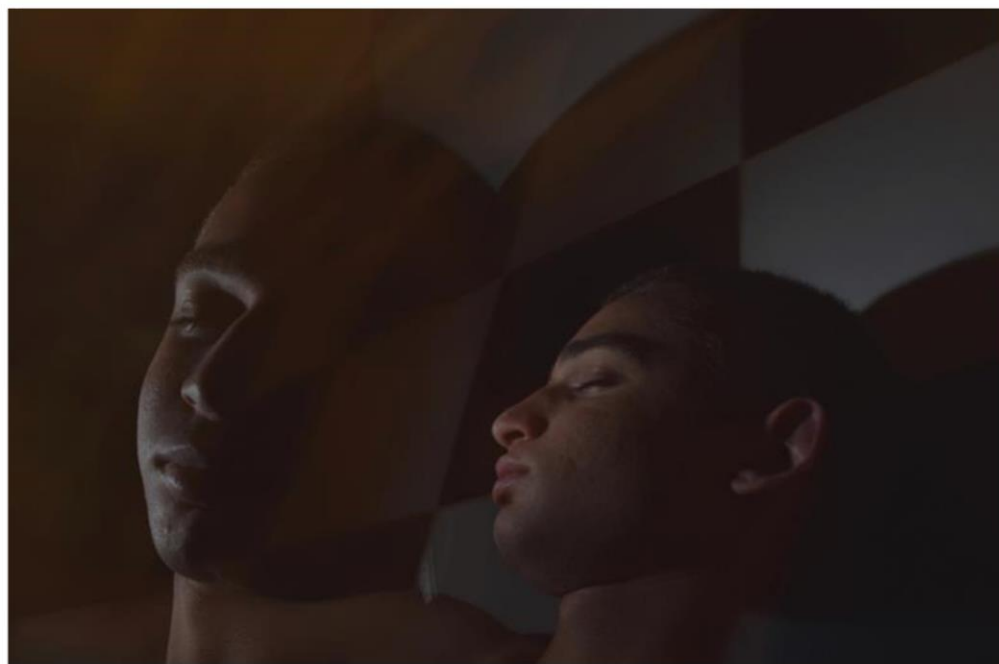

אייל יקונט ואולי לא היית מעולם בית החינוך גאון הירדן דרכא, נווה איתן

צילום דיגיטלי, בגודל 40/60 ס"מ כל תמונה

לפני ארבע שנים הצטרפתי לתנועת הנוער צמר"ת, תנועה שהייתה משמעותית מאוד עבורי. לצערי התנועה נסגרה שלא בצדק בשנה שעברה, והותירה אחריה זיכרונות בלבד, ותחושה מרה של יקיצה מחלום. מזכרתי בשירה של רחל, "ואולי לא היית מעולם", בו היא מדברת על געגועיה למקום שהיה לה לבית ואיננו עוד – ותוהה אם בכלל התקיים. בפרויקט הגמר שלי ניסיתי להעביר את התחושה הזו, באמצעות תמונות שנראות חלומיות ומנותקות מן המציאות, ואני מקווה שהצופה ימצא את מקומו להתחבר ממנו לפרויקט.

אייל יקובט
ואולי לא היית מעולם

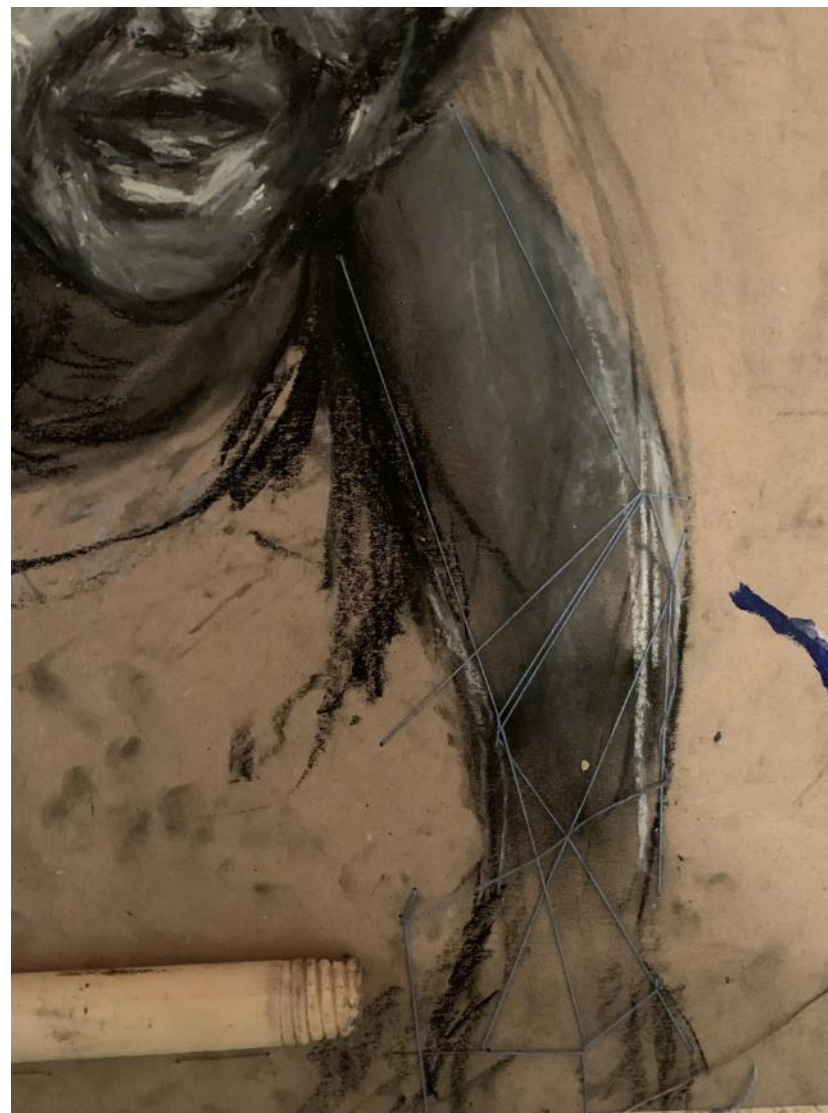
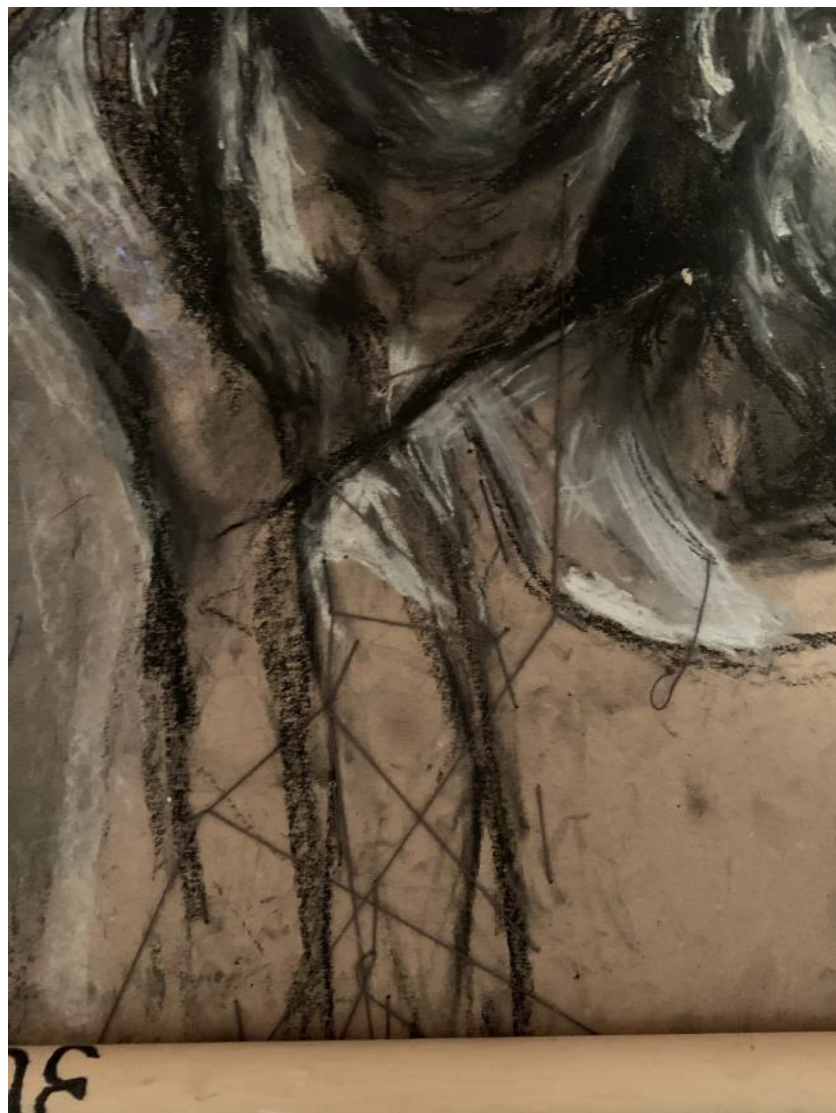
איילת ברמן ארץ לעולם לא תיכון אלון רמת השרון

העין שלנו מורגלת בזיהוי פרצוף גם כאשר הדימוי הוא לא העתק מדויק. בחיי היום יום שלנו אנו נמשכים למבט עיניים ולדימויים אשר מבטאים את הצורך שלנו בקיום אנושי בצוותא. אדם מוגדר בחייו לפי מספר הקשרים שבנה לאורך השנים ואיכותם. בשעות מצוקה הקשר בין אנשים נבחן שוב ושוב.

בתערוכה בחנתי את הפשטת דימוי הפנים והגוף של בני האדם. דבר זה הבליט את הקשר בין הדמויות. והדגיש ראייה של התערוכה כמכלול.

קישר לתערוכה המלאה:

<https://he.padlet.com/bermanayelet1/e>

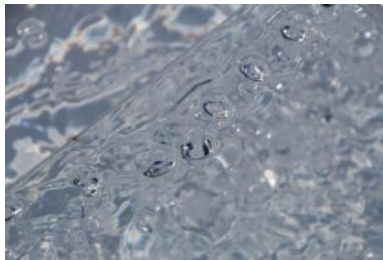
איילת ברמן, ארץ לעולם לא

אלה עזריה הולך ונעלם תיכון "אלון", רמת השרון

איפה אני?, צילום

זכוכית רוטטת, צילום

סבי חולה במחלת האלצהיימר. הוא לא סבל ממחלות אחרות וחי חיים שלמים וטובים עד לימים אלו. באמצעות האמנות שלי ניסיתי לחקור על מחלת האלצהיימר, ממוח בריא ועשיר בזכרונות למוח שלאט לאט הזכרונות מתנדפים ממנו, אשר חסרים בו פרטים קטנים, הרגלים של שנים ואנשים אהובים, של אדם שלא רוצה לסיים כך את החיים.

מוח האדם לא שוכח הכל ברגע, אלא המידע נעלם מהמוח בהדרגה כמו מים שמטפטפים באיטיות. בעבודתי אני מתרגמת את מה שידוע על אלצהיימר בתחום המדעי אל תוך האמנות. צפיתי בסבי משתנה לאורך השנים וניסיתי להבין מה הוא מרגיש ואיך הוא משדר זאת לעולם.

אלה עזריה

Explosion

עיפרון וצבעי מים על נייר 35*50 50*70

אלון צורי שוסטר החיים בסרט תיכון "אמירים", כפר ורדים

3 ציורים, אקריליק על דיקט,
100x70 ס"מ

בסדרה זו של עבודות יצרתי קומפוזיציות דרמטיות של דימויים שליקטתי מתוך סצנות קרב בסרטי מלחמה ומשחקי מחשב. ציירתי בצבעי אקריליק על דיקטים חשופים ופגיעים ובפלטת צבעים מצומצמת של שחור, אדום ואפור. צבעוניות הדיקט החשוף, חספוסו, שריטותיו ומשיכות המכחול העבות והבולטות תורמות גם הן לדרמה הכללית. בסרטים הכל אפשרי ובסרטים שאני מעדיף, כולם עוברים את הקרב שלמים ובריאים. עוד מעט אני וחבריי נהיה חיילים, אבל הפעם הקרב לא יהיה בסרט.

אלון צורי שוסטר
החיים בסרט

אלכסנדרה וישנפולסקי הזיכרון והילדות כפר הנוער הדתי כפר חסידים

סדרת עבודות בטכניקה צילום, הדפס שמש (סיינוטייפ),
ספר אמן, וידאו.

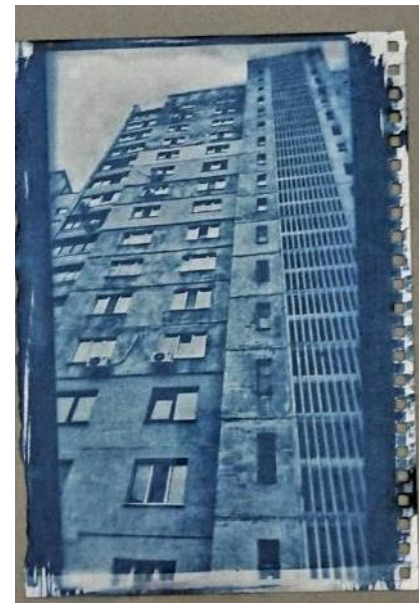
בחרתי בנושא הזה, כי הילדות שלי היא חלק
משמעויות מאוד בחיים, גם בעבר וגם בהווה. זה
הזמן שרק התחלתי להכיר את העולם ו"לבנות את
עצמי" ובשבילי זה היה זמן של אושר ושלווה.
רציתי לכלול בפרויקט הזה ביטוי לזמן ולרגשות
הקשורים בילדות.
מצאתי תמונות ישנות ווידאו מאותה תקופה. ערכתי
אותם: ערכתי את התמונות ובחרתי את החלקים
של הווידאו שהם חשובים ביותר.

כמה מהתמונות שלי הדפסנו בהדפס שמש מיוחד
מאוד - Cyanotype".

אלכסנדרה וישנפולסקי, הזיכרון והילדות

צילום, הדפס שמש

צילום, הדפס שמש

אמלי פיטרקוסקי אהבה עצמית אלוני יצחק

צילומים ורישומים בגדלים משתנים

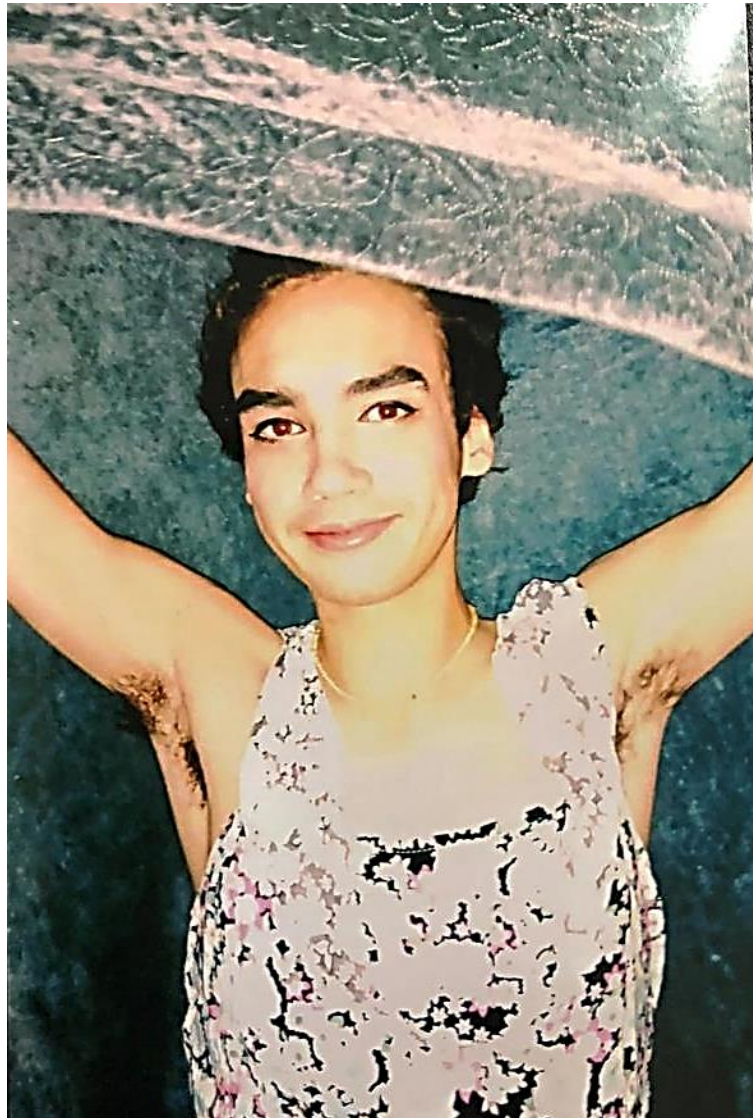
נושא האהבה העצמית מתקשר לכל אדם בצורה כלשהי. לאנשים יש תמיד בעיות עם עצמם. רציתי להתייחס לנושא זה מכמה היבטים.

הפרויקט שלי מורכב מרישומים וצילומים. רוב היצירות מתייחסות לחיצוניות של האדם ולא לאישיות שלו, אך לכל אחד מן החלקים משמעות שונה. הצילומים המבוזמנים מציגים חיים דואליים של דמות גברית. כלפי חוץ הדמות נראית כפי המצופה ממנה מבחינה מגדרית, אולם במרחב הביתי יש לה אישיות שונה לגמרי.

לכל אדם יש סוד משלו שהוא שומר לעצמו ולא מראה לחברה והוא מבחינתי ביטוי לאהבה עצמית.

[כניסה לגלרייה הוירטואלית](#)

אמלי פיטרקוסקי, אהבה עצמית
צילום מבוים בגדלים שונים

אנה קופלב **אני והחתולה שלי, העולם הקטן** תיכון להייטק ולאומנויות על שם שמעון פרס (שבח מופת לשעבר)

ציור שמן על בד 70*50

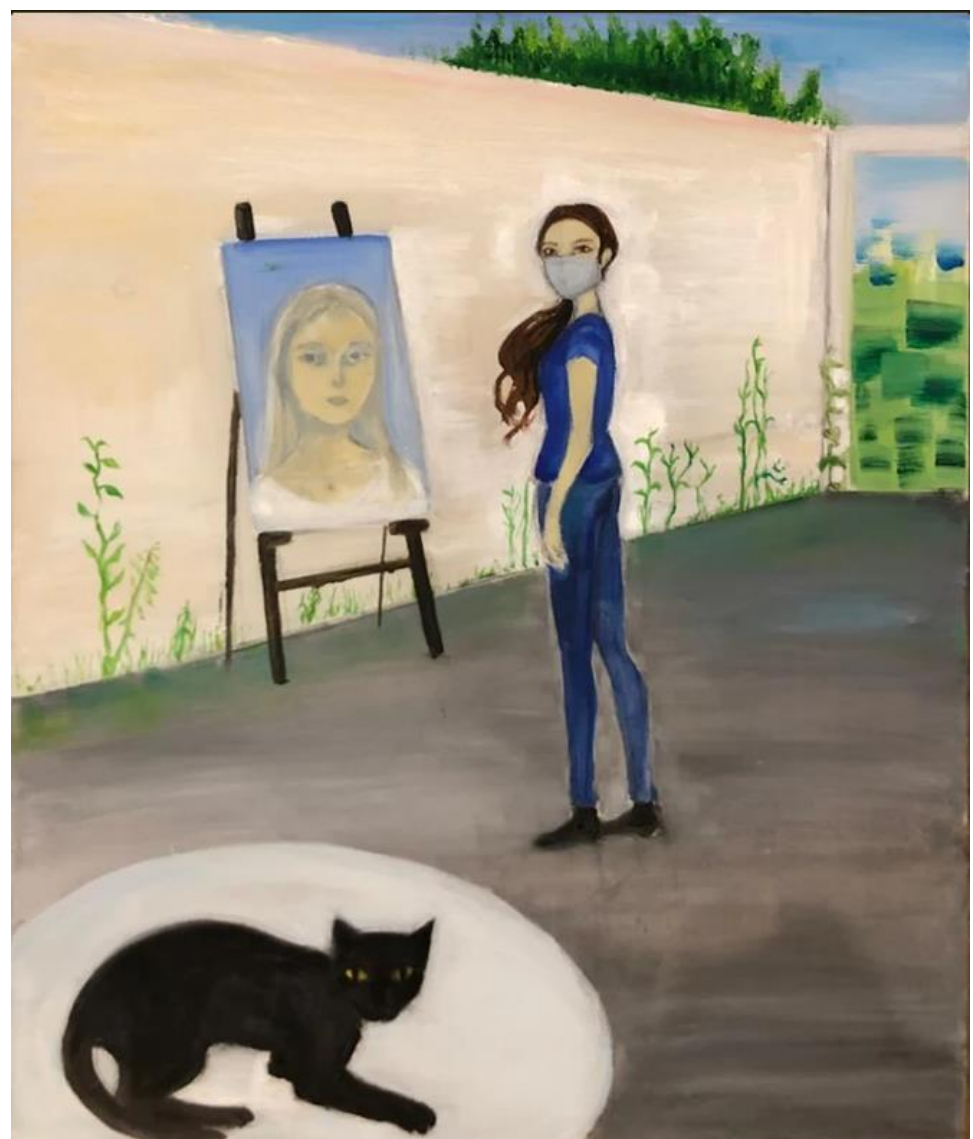
בעבודתי רציתי לבטא את ההרגשה של חופש וקלילות של העולם הפנימי. היה לי מאוד חשוב לצייר את החתולה, כדי להראות את החיבה שלי אליה. הקדשתי מקום רב ביצירות לשמיים כי בשבילי דימוי של שמיים קשור לחלומות ומחשבות.

הרעיון המרכזי הוא להראות את העולם הקטן שלי, בעיקר בזמן הבידוד בתקופת הקורונה. לא יצאתי מהבית, החתולה ביקרה אצלי בחדר וכמעט כלום לא קרה בחיי...

מקורות ההשראה המרכזיים שלי: יצירותיו של אמן הרנסנס האיטלקי פיירו דלה פרנצ'סקה, עם הדיוקן עצמי שלו ושל אישתו שהפכתי לדיוקן עצמי שלי עם חתולה, והאמן היהודי מארק שגאל עם המעוף הפנטסטי שלו.

אנה קופלב, אני והחתולה שלי
2 ציורים, שמן על עץ לבוד, 40X50, 60X50, 70X50

בן רוזן דיוקן עצמי אלוני יצחק

ציורים דיגיטליים בגדלים משתנים 8

העבודה שלי עוסקת בנקודות מבט אישיות על ציטוטים מתוך שירים שאני אוהב ושומע, ושיש להם משמעות עבורי. לכל ציטוט, ציירתי יצירה המתכתבת עם הציטוט ומעצבת לו משמעות מתוך החיים האישיים שלי - החיצוניים והפנימיים.

כל יצירה עוסקת בנושא או בסיטואציה קרובים אליי, שכנראה הייתי נמנע מלגעת בהם בלי התיווך של הציטוט. אימצתי מילים של אחרים כדי להעביר מחשבות אישיות דרך ציורים שלי.

העבודה מהווה מעין דיוקן עצמי למחשבות, לרגשות ולדאגות שלי ונוגעת ברבדים מאוד אישיים ועמוקים.

"I keep on going back, even though it's me I abuse"

Cut My Lip - Twenty One Pilots

[כניסה לגלריה וירטואלית](#)

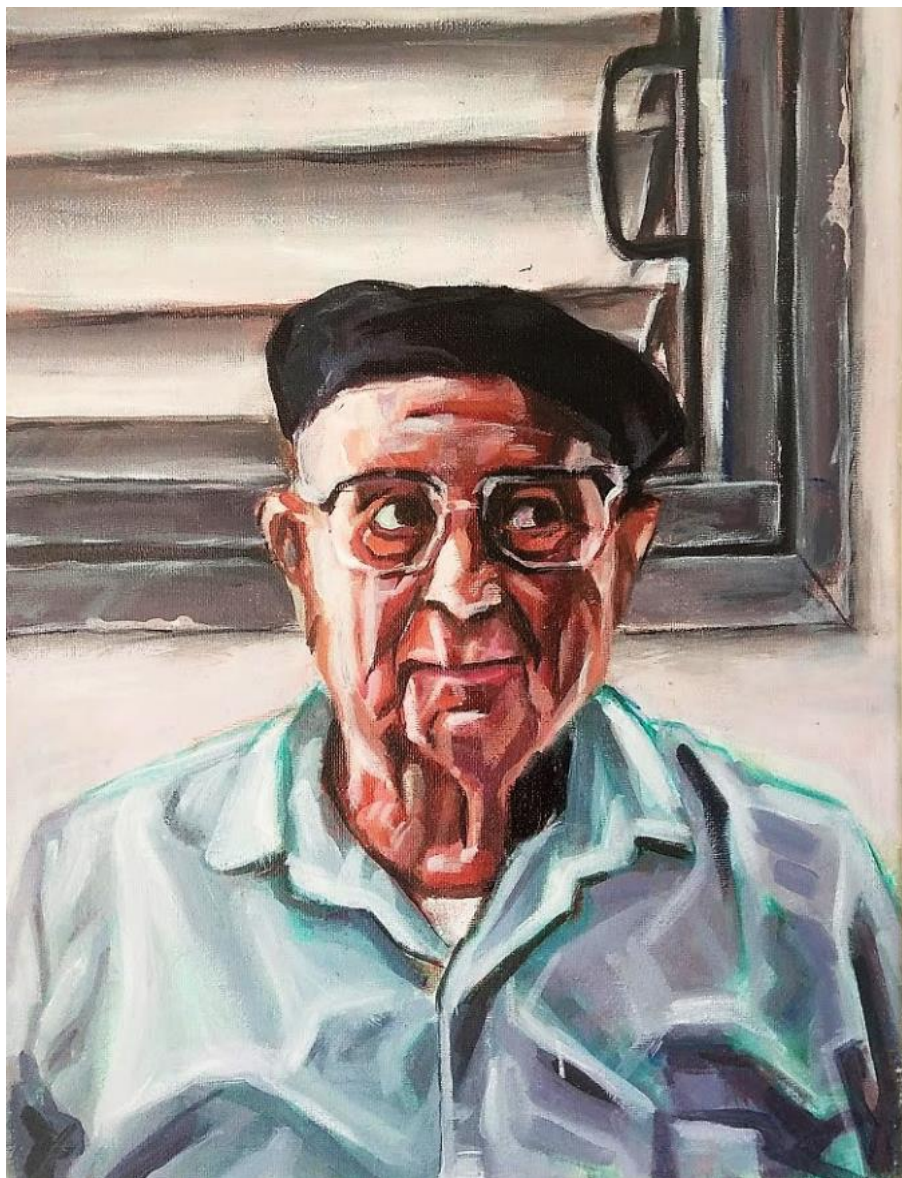
"Boy, you better fill up that form and better get on that bus"

Show Us What You Got - Full Trunk

"Did they put you on a throne, or on a leash?"

Gold Digger - James Hill

אקריליק על בד, 30x40 ס"מ

ברוך רותם תיכון אלון, רמת השרון

<https://padlet.com/rotembaruch212/jd57o xp6lke8>

למה אנחנו צריכים להיות אנשים שמבינים
באמנות כדי ליהנות מאמנות נחשבת? למה
אנשים כמוני, כמו המשפחה שלי, צריכים ללכת
למוזיאון ולהרגיש חוסר אונים?

כל הציורים הם ציורים פשוטים של אנשים
פשוטים. כמו סבא שלי. אנשים שלא היינו
מתעניינים בהם, אולי אפילו היינו נרתעים מהם.
הם תמיד בצד, בשוליים, בשקט.
הליצנים אולי על הבמה, אבל כשהם יורדים
ממנה?

כמה מסכות של פוזה ודאוין אנחנו עוטים על
עצמנו ופוחדים מהישירות ומהאמת הפשוטה.

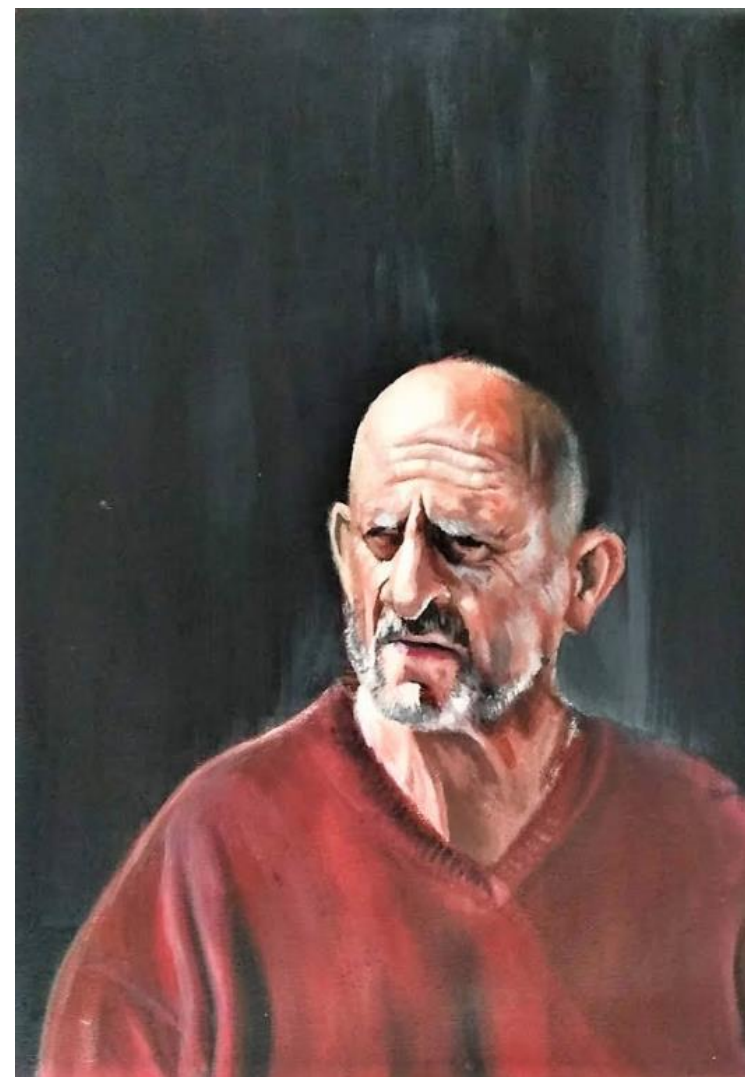
ברוך רותם

אקריליק על בד, 30X40 ס"מ

אקריליק על בד,
20X20 ס"מ

אקריליק על בד, 30X40 ס"מ

ברוך טקלה סולם יעקב כפר הנוער קרית יערים

נחושת
אורך 120 ס"מ
רוחב 20 ס"מ

**"ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע
השמימה והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו".**

בעבודתי בחרתי לעסוק בעולמי הפנימי, בעיקר להתבונן על העליות והמורדות שיש לי בחיים. לפעמים אני הכי למעלה ויום למחרת אני יכול לרדת ישר למטה. זה קורה גם ביחסים בתוך המשפחה, בלימודים ובמצבים נוספים בחיים. כשחיפשתי רעיון לפרויקט, נזכרתי בחלומי של יעקב אבינו. על פי הסיפור המקראי במסעו צפונה, מבאר שבע לחרן, שכב יעקב לישון באזור היישוב לוז וחלם על סולם מוצב ארצה וראשו בשמיים ומלאכים עולים ויורדים בו.

ברוך טקלה, סולם יעקב

סולם מאוד גבוה וארוך, שייבנה בטכניקה של הלחמת חוטים עבים מפליז או מנחושת. הוא יתן את התחושה של החיבור בין האדמה לשמיים והרצון שלי להגיע למעלה בדרך יציבה.

רעיונות שהיו בדרך...

הדגם שבחרתי.

שלבי הסולם מחוברים בחוטי דיג שקופים כדי ליצור תחושה של סולם רך ולא יציב מתנדנד, אבל עדיין יש בו יציבות וקל לטפס עליו.

גאולה לנדמן סוגרים שבת אולפנא כפר פינס מייצב 100x100

"מטכ"ל, בקו"ם, אבד"ש, ת"ש, א"ג, שק"ם,
בה"ד, פק"ל, אגמ"ק, שעת ט"ש, חמ"ל,
מ"א"

המילים הללו מוכרות לכם?! לי המילים
מוכרות מאוד. אפשר להגיד שהם חלק
מהחיים שלי, אני יכולה לומר שאני "דוברת"
את השפה הזאת. לכם אולי היא מאוד זרה
אך אני חיה אותה, השפה הזאת היא חלק
בלתי נפרד מחיי. אבא שלי משרת בקבע
וזו השפה המדוברת גם בשולחן שבת
שלנו.

בפרויקט גמר שלי בחרתי לעסוק קצת
בנושא זה, נתתי לכם הצופים לטעום קצת
מהעולם שלי, תפתחו שעון, 30 שניות –זוז!

גאולה לנדמן - סוגרים שבת

גורה שכטר חלומות

תיכון שקד קרית טבעון

שלושה ספרים מצוירים בטכניקה מעורבת.

בפרוייקט הגמר בחרתי לספר ולצייר חלומות שחלמתי לאורך שנתיי בתיכון. מכל חלום יצרתי ספר. לכל ספר נתתי אופי שונה, לפי סגנון הסיפור ולפי הפרשנות שלי: פורמט שונה, סגנון ציורי שונה וטכניקות שונות.

היה לי חשוב להצליח לשמור על החיות והתזוזה הקיימים בחלום, לכן בחרתי להתייחס לכל ספר כאל רצף של פריימים, מעין ציר זמן מתפתח, כך שהדפדוף הופך להיות פעולה טבעית, שאנחנו עושים כדי שהעלילה תתקדם.

בבסיס הפרוייקט רציתי לקשור בין החד-פעמיות של החלום לחד-פעמיות של היצירה האמנותית. לכן ציירתי כל ספר ב"מכה אחת", וכל מה שיצא מתוכי, נכנס לספר. את הספרים הצגתי כעבודות וידאו, בשלושה מסכים במקביל. אלה הם הסרטים המוצגים כאן. נשיקה, לונה פארק ושער הגיא.

שער הגיא - מספר על נסיעה של אמא שלי, אחותי ואני לירושלים, ומתייחס לשיירות תש"ח, אשר סבי לקח בהן חלק. עבדתי עם קולאז' מעיתוני חדשות עכשוויים.

<https://youtu.be/m0ScYtqQgV> 8 שער הגיא

גורה שכטר, חלומות

<https://youtu.be/otISChRpnNw>

נשיקה

https://youtu.be/_ZLZzaPkj-g לונה פארק

נשיקה - חלום בעקבות טיול בפינלנד, המספר על קשר שנוצר לי עם דמות שלפעמים מתגלה לי כבן אדם, ולפעמים כדב קוטב.

לונה פארק - חלום המספר על ביקור משפחתי בלונה פארק תל אביב. הוא מצויר על גבי צילומי מסך שעשיתי מתוך גוגל-מפס.

גיא וידר

קן למחשבה

תיכון "רמות ים" מכמורת

רישום/ציור, שמן וחריטות על נייר, 17/25 ס"מ.

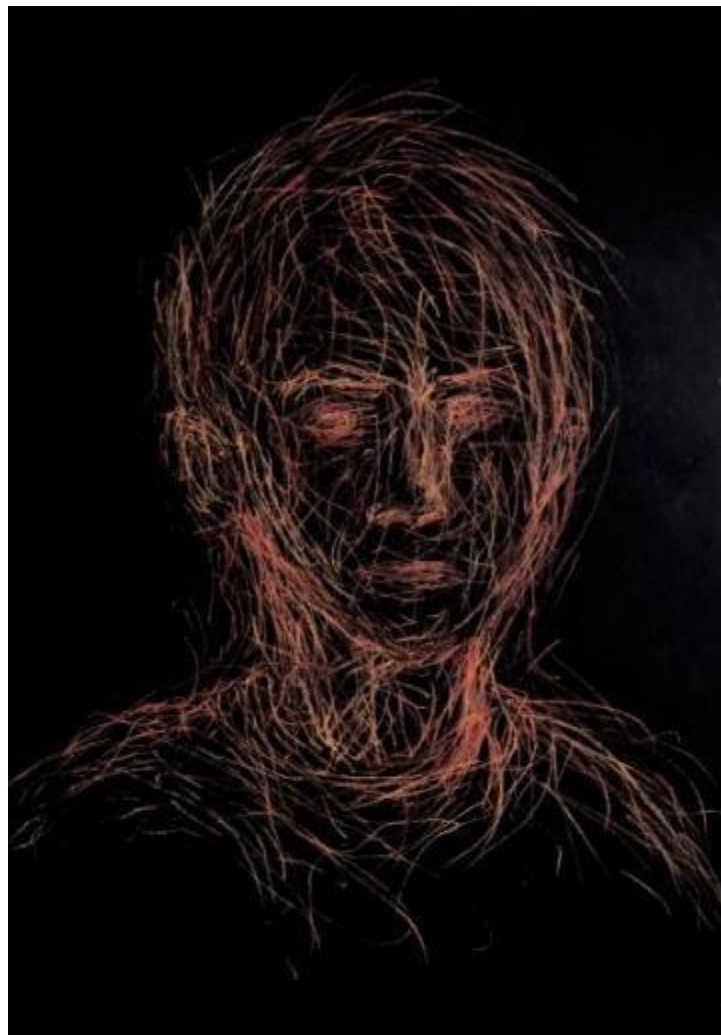
מאז שאני ילד אני אוהב לרשום בעיפרון ללא צבע, לרשום על פי התבוננות או מהדמיון. רישום בשבילי הוא קו, אור וצל. בריחה מהשגרה היום יומית, מהשעמום. התחלתי לרשום ושמתי לב לתנועה שיוצרים הקווים וכך הגעתי לנושא התערוכה שלי. התחלתי לבדוק איך באמצעות קווים ניתן ליצור תנועה. הקו קיבל את האופי שלו מהחומר שבו רשמתי- עיפרון, פחם, עיפרון סינתטי, חריטה בצבע ורישום במכחול יבש. הדימויים שרשמתי – פנים, ידיים, דמויות אדם או חיות צצו לאט, יצאו מבין סבך הקווים ומילאו את הדף.

שמתי לב שהיד שלי משתחררת ונעה על פני הנייר בצורה חופשית שאינה קשורה רק לקווי המתאר. הקווים שיצרתי יוצאים מקווי המתאר, עולים עליהם, חוצים ומטשטשים אותם. התחלתי לתאר תנועה וסיימתי בליצור תנועה ולנסות לתפוס את מהות התנועה בזמן יצירת הרישומים עצמם.

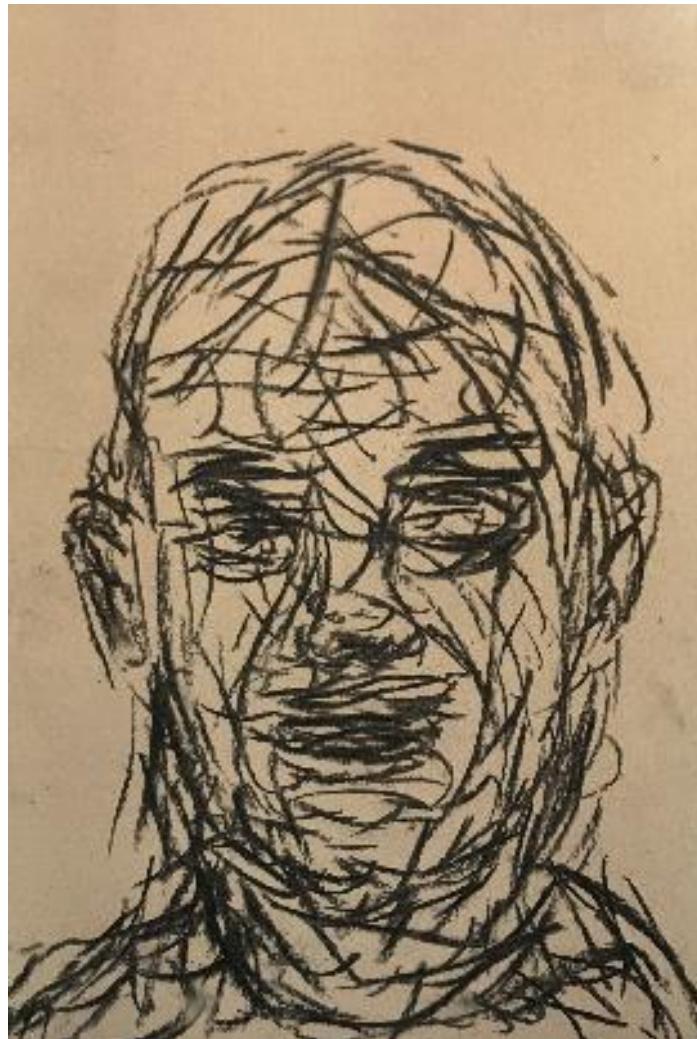

רישומים, שמן יבש על נייר, 23/33 ס"מ.

גיא וידר, קו למחשבה

עפרונות צבעוניים על נייר שחור, 36/47 ס"מ.

רישומים, פחם על נייר, 25/17 ס"מ.

גיל חדגו

גם האגרופ היה פעם יד פתוחה ואצבעות כפר הנוער קרית יערים

mdf

אגרופ: קוטר 10 סמ אורך 30 ס"מ
יד פתוחה רוחב 8 ס"מ עובי 3 ס"מ אורך 50 ס"מ

גם האגרופ היה פעם יד פתוחה ואצבעות יהודה עמיחי

גם האגרופ היה פעם יד פתוחה ואצבעות

ואני אומר

אני אומר

אז מה

גם הכף הפתוחה

נקמצת לפעמים עד אימה

מקופלת

לתוך עצמה

עצמך

נועלת אצבעות

של חולשה

צועקת

ושכחה

רצויה

לא רצויה

וגם כף פתוחה רגועה

הייתה פעם

אולי רק פעם

אגרופ

השאלה המעניינת ביותר לדעתי
בעבודה הייתה שאלת ההצבה, מה
היחס של כפות הידיים זו לזו?
איזו הצבה תבטא באופן הטוב
ביותר את הקונפליקט שבתוכי?
לבסוף בחרתי באפשרות המבטאת
את הרעיון ששני כוחות מתקיימים
בתוכי ובמקביל.

גיל חדגו
גם האגרוף היה פעם יד פתוחה ואצבעות

"יד פתוחה מזמינה יד קפוצה לשלום"

"יד מושטת ואגרוף מחאה"

אגרוף פונה לצד אחד ויד פתוחה לצד השני -
"מאבק, כל יד מושכת לכיוון שלה."

גל ששון

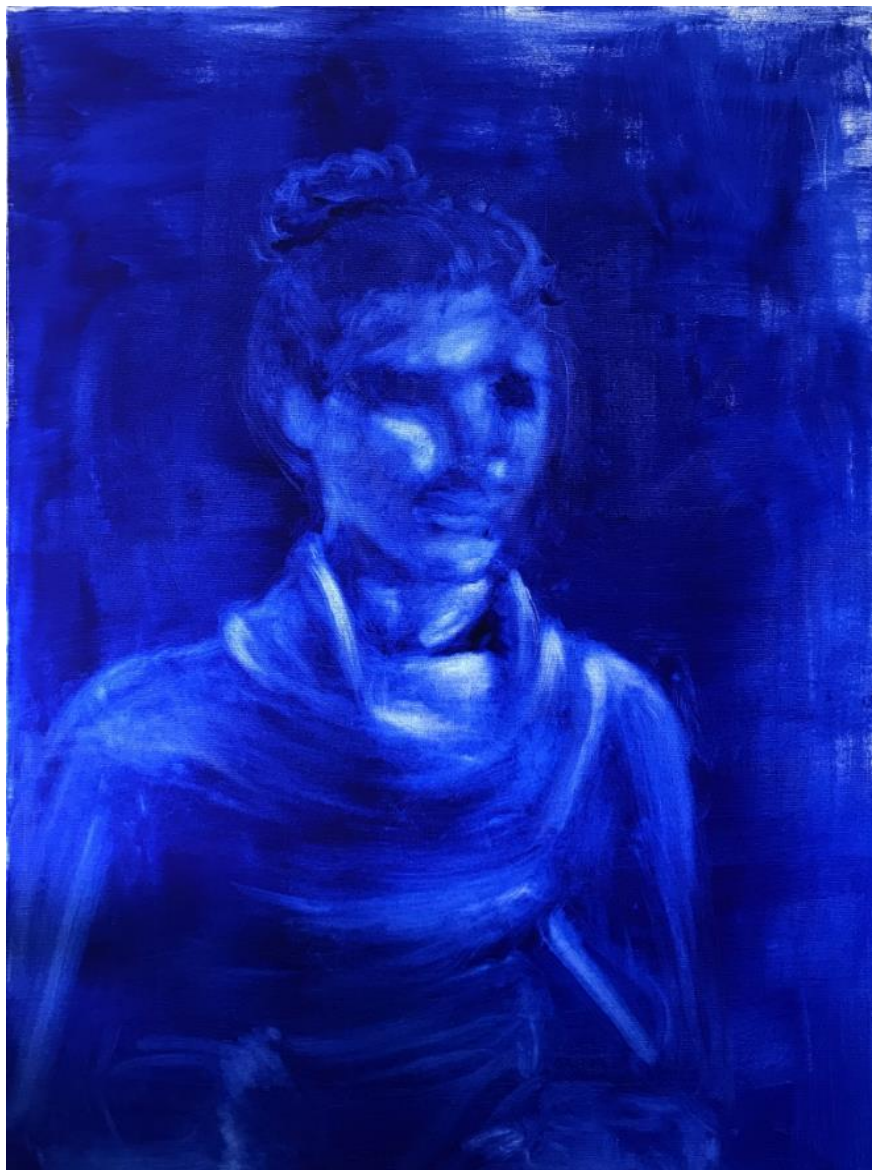
דיוקן

תיכון "רמות ים" מכמורת

ציור, שמן על בד, 70/100 ס"מ.

הנושא של הציורים הוא דיוקן. היה לי חשוב לצייר מתוך התבוננות באנשים חיים שעומדים מולי בזמן שאני מציירת. כך, חווית היצירה היא הרבה יותר אינטימית ומעמיקה ומאפשרת לי להביא לידי ביטוי את הייחוד של מי שעומד מולי. היה לי חשוב לשמר את האיכות הדינאמית של הבן אדם שעומד מולי, את התנועה, את הרגש, את היופי ואת חוסר השלמות.

בחרתי במדיום הציור שהוא אחד הכלים המרכזיים והמוכרים של האמנות הפלסטית. יחד עם זאת, המחשבה שהנחתה אותי הייתה ליצור ציורים שכל אחד מהם מציע משהו שונה, חדש, שיגרום לצופה לעצור ולשהות מול העבודה. דבר זה בא לידי ביטוי בצבעוניות, בחומריות של העבודה ובשפה הצורנית.

ציור, שמן על בד, 50/70 ס"מ.

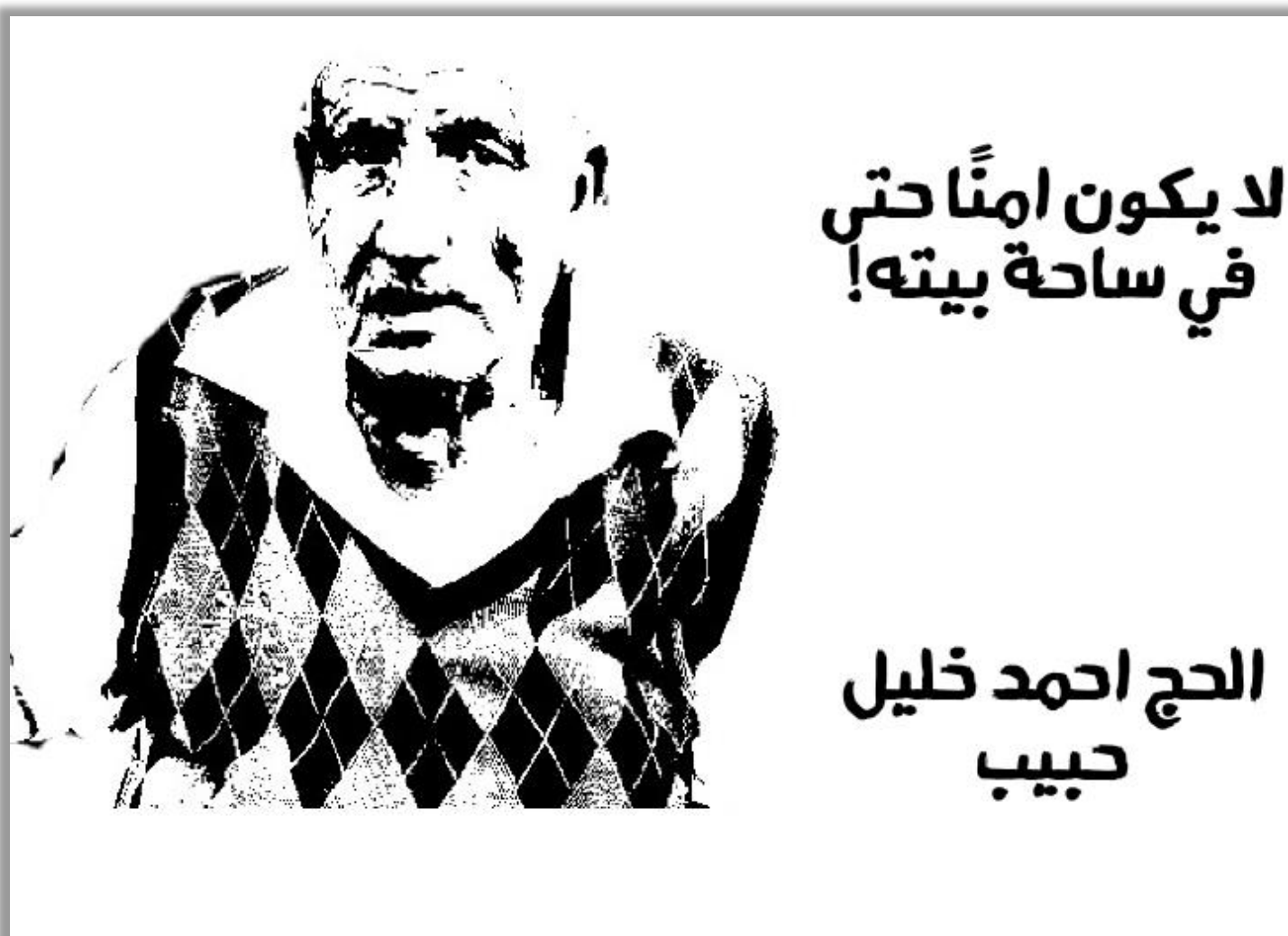

ציור, שמן על בד, 50/70 ס"מ.

גל ששון, דיוקן

דיאנה מסארוה
סוגיות חברתיות
תיכון עתיד אלמג'ד, טייבה

5 עבודות, אקריליק על קנבס, 100*70 ס"מ

סבא אינו בטוח אפילו בחצר ביתו!

כל הזמן שומעים על מקרי אלימות ההופכים לסוגיות חברתיות עולמיות או מקומיות. אני מרגישה כאב ואימה. אך איך אני מרגישה כשסבא שלי הוא אחד הקורבנות שהלך לעולמו בגיל 80 עכב פגיעה בכדור תועה כשהיה בחצר ביתו?

בחרתי לעסוק בסיפור האישי דרך הציורים שלי, לצד סיפורים אישיים שהפכו לווראליים. התחלתי מנקודת מוצא של "האישי הוא פוליטי", אל "הפוליטי הוא אישי". הפשטתי את התמונות של הקורבנות לצבע שחור על רקע לבן, צבעי המוות. לידם הוספתי משפט שמדבר על אותה סוגיה ספציפית.

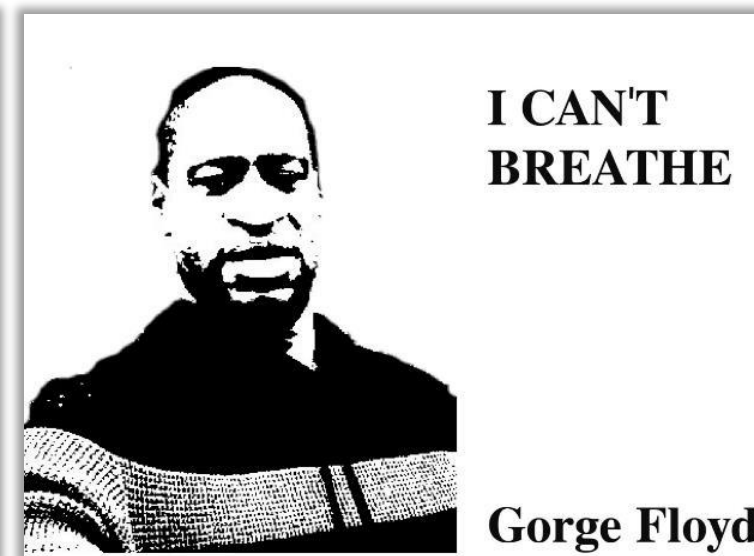
דיאנה מסארוה
סוגיות חברתיות

איאד אלחלאק, המדריכה שלו צעקה: "הוא נכה..
איאד צעק: "אני איתה".

איסראא ג'ריב, "למה אתה מכה אותי? מה גרם לך
להכות אותי?"

ג'ורג' פלוייד, "אני לא מצליח לנשום!"

דליה סבהט הסבאים כפר הנוער הדתי כפר חסידים

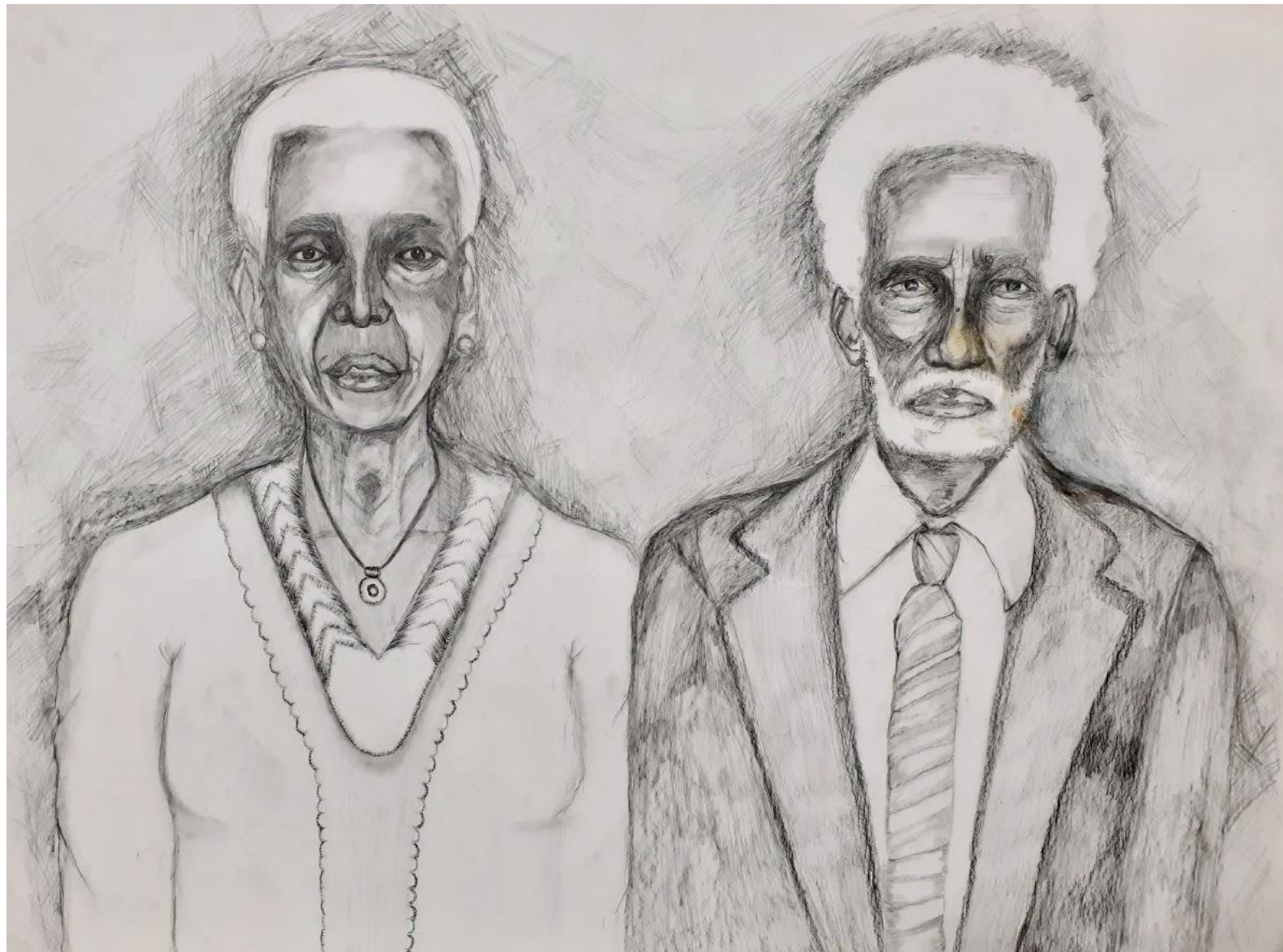
סדרת הרישומים בגדלים שונים. עיפרון, פחם, נייר בריסטול.

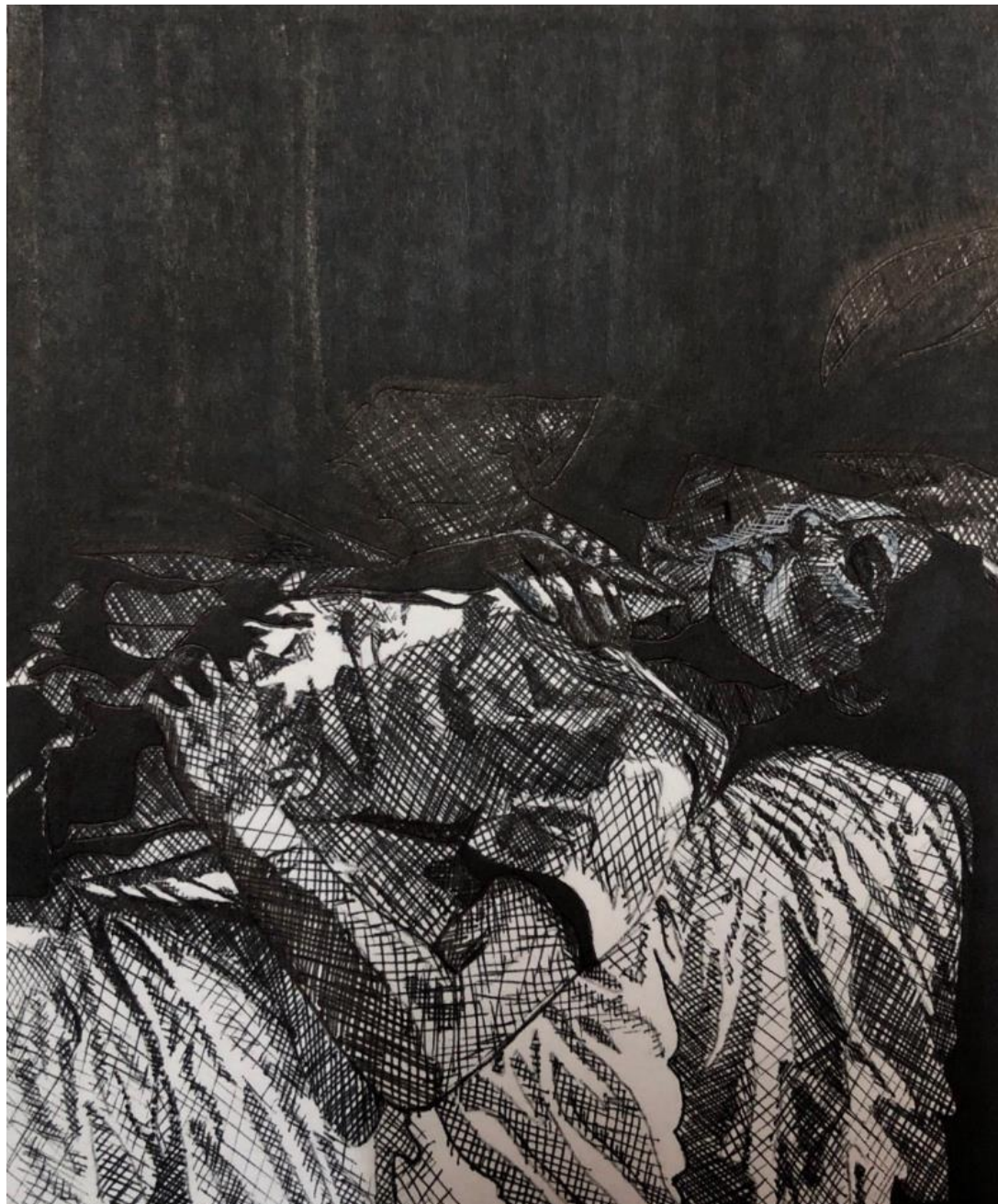
לעבודת הגמר באמנות בחרתי בנושא אישי משפחתי שקשור אליי רגשית ונפשית. בחרתי לצייר את סבא וסבתא שלי מצד אבא. סבא וסבתא עלו לארץ במבצע משה בשנת 1985. לצערי לא זכיתי להכיר אותם.

לכן שאלתי את אבא שלי עליהם והוא סיפר לי על החיים באתיופיה וסיפר סיפורים על סבא וסבתא. הרגשתי שהכרות עם הסבא והסבתא חסרה לי מאוד וזו חוויה שלא זכיתי בה.

חיפשתי את הצילומים הקטנים שלהם שנישארו במשפחה. גם חקרתי את הדמויות של אנשים מבוגרים וקשישים. במהלך חיפושים אלו התחלתי לרשום סקיצות קטנות של פנים עם קמטים וסימני זיקנה. לאחר מכן עברתי לגדלים יותר משמעותיים. את העבודה זוגית עשיתי כבר על גיליון שלם.

דליה סבהט, הסבאים

הגר אביב

מבט

תיכון עירוני א' לאומנויות,

תל אביב

רישום בעט פיילוט.

הפרויקט שלי הוא מעיין פתיחת דלת לצופה,
ברישומים אל תוך עולם פנימי מלא כאב,
בדידות וחוסר יציבות נפשית.

ניסיתי לייצג בצורה כמה שיותר מדויקת את
החלקים בחיים שאנחנו מסתירים ומשאירים
פרטיים.

החלקים ש"אסור" לנו להראות לאנשים אחרים
והרבה מהזמן אנחנו גם מתביישים בהם. אלו
רגעים של התפרקות רגשית שאנו חווים לבד,
רגעים אישיים וקשים שלא מדברים עליהם
בחיי היום יום ולא מזכירים אותם מול הסובבים
אותנו.

הגר אביב, מבט

הילה גראד אסתטיקה של הכיעור

הגימנסיה העברית בירושלים

טכניקה: צילום הדפסה על נייר 12 תמונות גודל: A 3

וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים, אֶת-הָאָדָם; וַיִּנְחֵהוּ בֶגֶן-עֵדֶן, לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ.
(בראשית, פרק ב', פסוק טו)

בספר בראשית מצווה אלוהים על האדם לשמור על כדור הארץ, במאתיים השנים האחרונות זיהם האדם את כדור הארץ, יותר משהוא זיהם אותו עד אז, השיא של הזיהום החל עם המצאת הפלסטיק, למרות שמקורו של הפלסטיק בחומר טבעי, המוצר המוגמר עשוי מחומרים שאינם קיימים בטבע. לכן לפי שעה, אין יצורים המסוגלים לפרקו. פסולת הפלסטיק מאיימת על חיינו ובריאותנו שלנו. את עבודת הגמר שלי הקדשתי לנושא הפלסטיק המשומש, מטרתי הייתה להביא לתשומת הלב את נושא הקיימות - איכות הסביבה ושמירה על הסביבה, אני חושבת שלנו לבני הנוער יש אחריות כלפי עתיד כדור הארץ בדיוק כמו שגרטה טונברי הביאה את הנושא בפני האו"ם.

בעבודה אני מציגה 12 צילומים של כלי פלסטיק משומשים על רקע לבן בחשיפה ארוכה, לכאורה זהו צילום נקי, צילום של סטודיו, לקחתי את הזבל של האנושות והפכתי אותו ליפה. לצערי לא כל מה שיפה בהכרח טוב לנו.

נגיף הקורונה החזיר את האדם לממדיו האמיתיים, והוא בא להזכיר לנו כי לטבע יש כוחות גדולים יותר מהכל, אז בואו נשמור עליו, ובעצם עשייתנו כך נשמור על עצמנו.

הילה גראד, אסתטיקה של הכיעור

זואי ויתקין עולם מתוקן ביהס "מבואות עירון"

ציורים בהדבקת חרוזים וחוטים על זכוכית
21x30

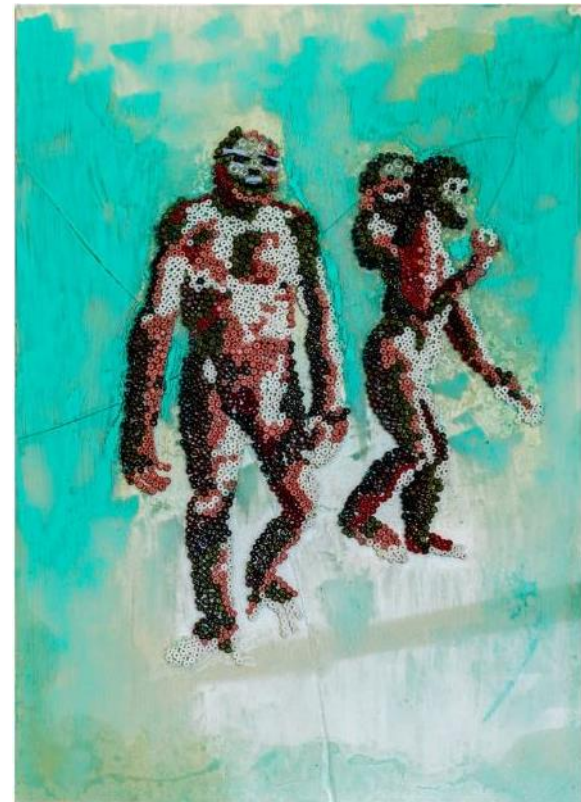
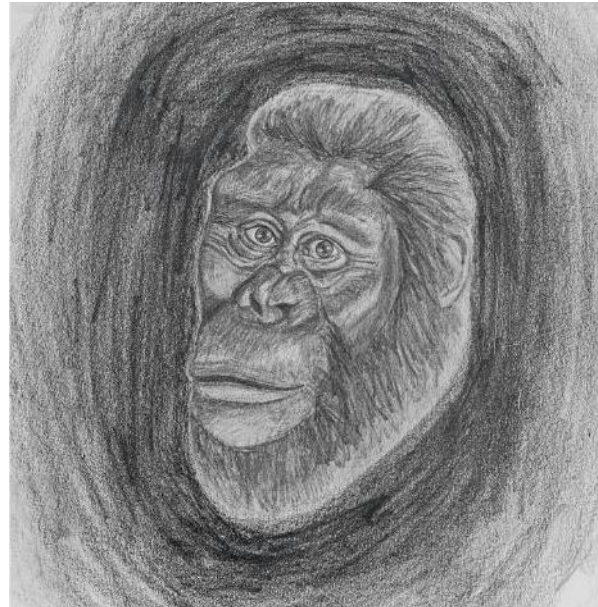

הפרויקט שלי עוסק בביקורת על האנושות ובבניית עולם מתוקן בו האדם לא קיים. אני מאמינה שאם היינו נשארים בשלב ההתפתחות של הקוף, ללא דת ואמונה ועם חיי טבע בלבד, כדור הארץ היה נראה קרוב למושלם, ללא בעיות זיהום, צפיפות או הרס.

בתהליך העבודה פיתחתי את "הנוף האידיאלי" של העולם המתוקן בו אין בני-אדם ובו בבסיס שלנו לא נועדו לרדוף אחר כסף, הצלחה או כוח, אלא קיום. תמיד האמנתי שאנחנו פשוט חלק קטן ממעגל החיים, שווים לכל חיה אחרת.

זואי ויתקין, עולם מתוקן

2 ציורים בעיפרון על דף עבודה 25x25-30
3 ציורים באקריליק על קרטון ביצוע 70x100

חסן ועד יש לי חלום ב"ס תיכון למריג' לעיצוב ואמנות - נחף

אקריליק על בד (210 ס"מ/110 ס"מ)

אני תלמידה ביישנית, יש לי מעט חברים, ואני נראית פשוטה ואדישה כלפי חוץ. אינני אוהבת אתגרים ומסתפקת במועט.

אבל זה בכלל לא נכון. רציתי לחשוף או לגלות לאנשים כמה עוצמה וזוהר פנימי יש בי. גבולות חלומותיי אינם ארציים, אלא גדולים כמו המרחק מהשמש עד לאדמה.

אני אטוס הרחק מהאדמה וגבולותיי הם השמים והשמש.

חסן ועד
יש לי חלום
170 ס"מ/120 ס"מ

יאיר זילבר

Happiness 20

תיכון "אמירים", כפר ורדים

20 ציורים, צבעי עיפרון ואקריליק על דפי ספרים

הפרויקט שלי הוא רישום על דפי ספרים שהושלכו באין חפץ ואומצו על ידי כחברים אובדים ושותפים פוטנציאליים למסעותיי.

ספרים עבורי הם דרך נוספת ליציאה למסעות וכך נוצר אצלי חיבור ישיר בין פנקסי המצוירים מטיולי בחוגי הסיירות, לבין הספרים. חיבור זה הביא אותי לכך שדפי הספרים הפכו למצע לרישומים בהם שילבתי איורים לטקסט, עם רישומי חוויות מטיולי ועם דימויים מעולמי הפנימי.

כל ספר, לפי אופיו הייחודי, הכתיב את סוג הרישום שצמח בין דפיו, את טכניקת הרישום ואת חומריה. לעיתים רשמתי על דפי הספר בעפרונות צבעוניים, או בעטים ולעיתים הוספתי נגיעות מכחול בצבעי אקריליק. לעיתים רשמתי על הטקסט ולעיתים לצדו.

אולם תמיד הקפדתי לשמור על כבודה של המילה הכתובה. היה לי חשוב לא להרוס, או לקלקל את דפי הספר, אלא להעשיר ולהרחיב אותם על ידי הוספת המימד האישי.

המוצפת במים, שדרכה לא יוכל לעבור בשום פנים ואופן. הוא ניסה לראות את עצמו מנסה לחמוק מחוץ למערה ולעבור על פניו של סקלר, ואז ראה בדמיונו את סקלר תופס אותו שוב ומנופף אותו באוויר. את סקלר שולף את סכיניו ומניח אותו על צווארו. אור קלוש עלה מאחורי הקיר שבעיקול התעלה. סקלר? וואי! הוא נושא בידו את הלפיד שגנם השאיר לו כנדיבות לא היה גבול לטיפשותו היום?

"גובלדנקו" נשמע הקול המלחש קרוב יותר. "איפה אתה, גובלדנקו?"

האור פרץ אל המערה, מעלה עשן וריחות של שרף מתוך סקלר, ללא כובע, כשגבו כפוף כולו בגלל חקרת המערה הנמוכה, חסם את הכניסה. הוא נראה ממש ענק במקום הקטן ההוא הרים את הלפיד הנוער וצלו נראה מאחוריו, מתפתל על הקירות המוקפים.

"אה - הנה אתה. עכשיו איני זקוק לך יותר. ובכן, ראשית - איש קטן שלי - יהיה לי לעונג רב לשפף את גרונך האומלל. ואחר כך אקח את החרב במו ידיי קרא, והסתער על גום.

האיש הגדול התקרב אליו. גום התכופף והיכה במים בשתי ידיו, משמיע קול שכשור עז. סקלר גבהל והפיל את הלפיד. הלהבה פגעה במים ואז החשיך הכול.

"אתה תשלם על זה, איש קטן!" אמר סקלר בקול נמוך ומאיים. גום הזדקף ועמד שם מבלי לזוז.

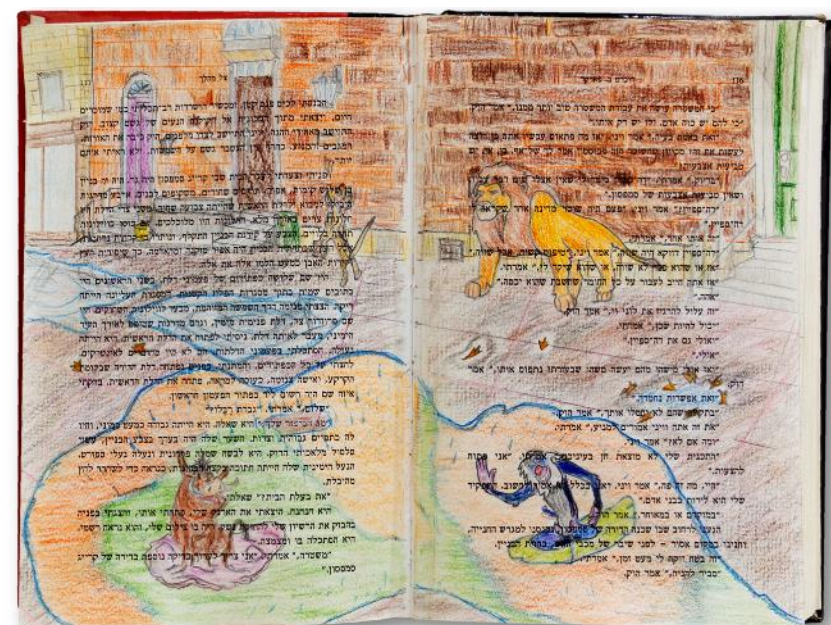
קולו של סקלר עלה מתוך החשיכה. "גוי יודע. אתה רוצה שאבא בעקבותיך, נכון? ואז תוכל לחמוק ממני בחשיכה. ובכן, ותוכנית שלך לא תצלח, מפני שדיסמס סקלר הוא אדם פיקח." גום שמע אותו חוצה בחזרה את הדור עד למקום המפגש שבין המערה למעלה.

"קדומה, איש קטן!" הדד קולו של סקלר במרחב שביניהם. "אני מוכן לקראתך. נסה להתחמק ואני אשפף את הקורקבן שלך!"

גום לא זז. גם סקלר לא.

המים הזורמים אל הבריכה השמיעו קול טפטוף. מאחורי גום זרמו המים היישר מתוך התעלה המוצפת, אל הבריכה הרדודה, אל האביר המלכותי ומשם אל התעלה הניצנית, אל אור היום ואל החופש.

יאיר זילבר
Happiness 20

יניב יהלי פנים/חוץ אלוני יצחק

וידאו ארט – 4 סרטונים

פרסונה ב DAY 2

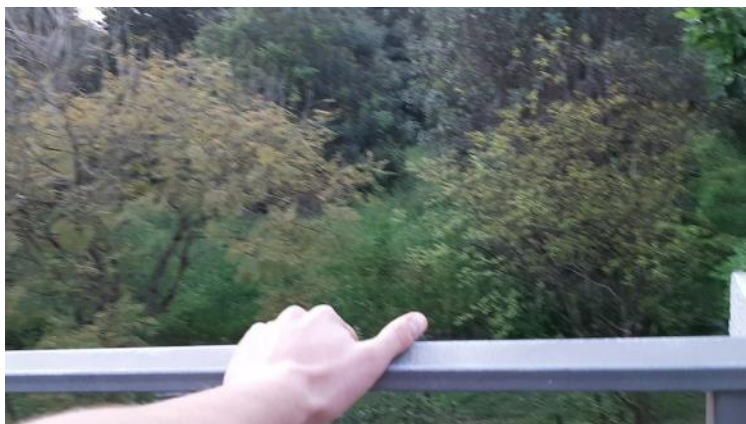
כניסה לגלרייה הוירטואלית

בחרתי לעסוק בנושא הפרסונה. המושג פרסונה במקור, מתאר את התכונות המוחצנות שהשחקנים צריכים היו להציג בעולם התיאטרון.

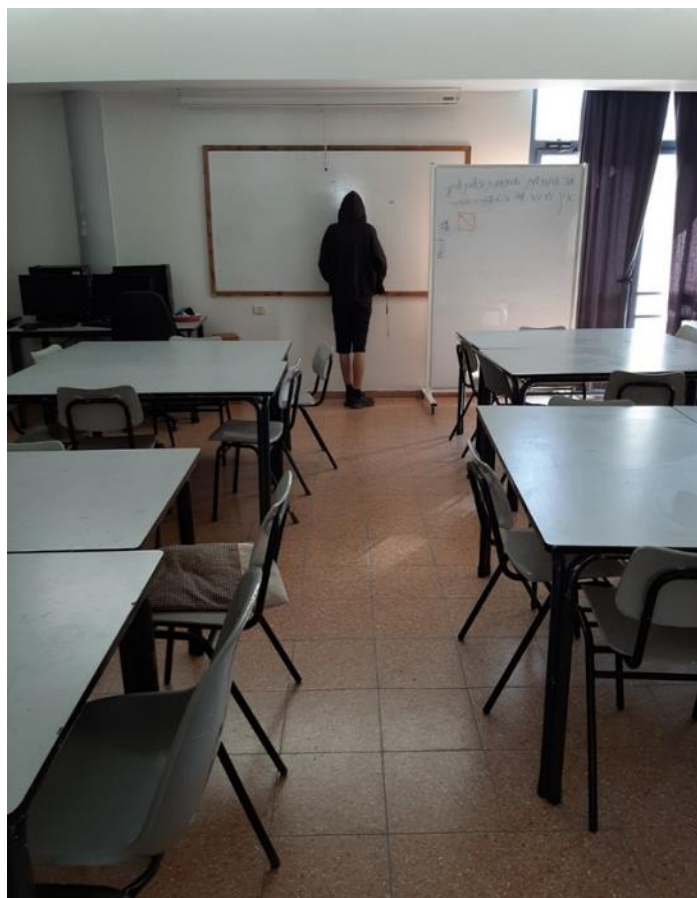
הפסיכולוג קארל יונג טען שהאדם משדר כלפי הסביבה ערכים מאוד מסוימים ומסתיר אחרים. הוא יוצר מעין מסיכה סלקטיבית כדי להתאים את עצמו לחברה בה הוא נמצא, זו הפרסונה. מעסיקה אותי השאלה מה ההבדל בין מה שאני משדר החוצה לבין מה שיש בפנים? מה אמיתי יותר ומה פחות?

עבודת הווידאו-ארט מהווה תיעוד של מחשבות ורגשות שעלו בזמן שימוש בפרסונות שהוגדרו מראש במהלך יום שלם. הוספתי שכבה חזותית המורכבת מאוסף צילומים וסרטונים. השילוב ביניהם דורש מהצופה לפעול בו זמנית בשני ערוצים - להקשיב ולראות. הקול שלי הדובר, אינו מסונכרן בצורה בהירה וברורה באופן מוחלט עם הדימויים החזותיים. אך בו בזמן מתבקש הצופה לנסות לתפוס את כל ההקשרים האישיים והחוויית שיעברתי בפרסונה הנבחרת.

יניב יהלי, פנים/חוץ

פרסונה ד – DAY 4

DAY 3 - פרסונה ג

פרסונה א - DAY 1

יובל כהן

קיבוץ סגור

בית החינוך גאון הירדן דרכא

צילום דיגיטאלי, בגודל 40/60 ס"מ

העבודה עוסקת בתחושת הריק שנוצרה בתקופת הקורונה. אני גרה בקיבוץ. המילה "קיבוץ" בשבילי מייצגת אנשים, תחושה של ביחד ושל משפחתיות. לחיות בקיבוץ זה ללכת בשבילים ולפגוש אנשים, חברים וילדים המשחקים על הדשא. לעבוד בבתי הילדים ובענפי הקיבוץ. לצאת לטייל בשדות. לעבור ליד מתחם הצימרים ולראות אותו תמיד מטופח ומלא אורחים. לחיות בקיבוץ זה להיות תמיד חלק, חלק מאירוע, חלק ממפגש, חלק משיחה, חלק מצוות, חלק מחברה. ופתאום, ביום אחד, הכל התרוקן. מקיבוץ שוקק חיים, עם צחוק ילדים והמולה של משפחות, הכל שמם ושקט. בקושי רואים אנשים, השבילים ריקים, הגנים ובתי הילדים סגורים, ילדי הגן כבר לא משחקים על הדשא או בגן שעשועים והילדים הבוגרים לא משחקים מחננים במגרש. הצימרים ריקים. כל אחד סגור בביתו, אין את תחושת הביחד, כולם נשמרים ומסתגרים, לא רואים פרצופים, לא בחצרות ולא על השבילים.

יובל כהן,
קיבוץ סגור
צילום דיגיטלי,
תמונות בגודל 40/60
ס"מ

יובל כהן אני, עצמי ואנוכי תיכון רעות לאמנויות, חיפה

צבע שמן על בד, 70x100 ס"מ

הדור של היום מרוכז בעיקר בעצמו ושופט אנשים על סמך הרשתות החברתיות, הוא לא מסוגל לצאת מהמסגרת הצבועה של הרשת החברתית. אני, כחלק מהדור הזה מודעת לכך שיש שאני מتركזת בעצמי, ואיך אני מציגה עצמי לאנשים אחרים. יחסתי חשיבות רבה לצורה בה אני נתפסת בעיניי אחרים ולמרדף אחרי הלייקים והתגובות אליהם, כאישור מהחברה.

הפרויקט מוצג כפרופיל אינסטגרם עם תמונת פרופיל, "היילייטס", שמרכזים את הנושאים בפרויקט, והעבודות שלי כפוסטים שמעולם לא העליתי מחשש לביקורת מהחברה.

הפרויקט שלי הוא פרופיל האינסטגרם האמיתי והכנה שלי, הוא "כול" בכל מובן המילה. האנשים שסובבים אותי ומרכיבים אותי, מערכת היחסים שלי עם אוכל והעולם הפנימי שלי, התחושות הסודיות והעמוקות ביותר שלי.

[illegible]

צבעי שמן על בד, 70x100 ס"מ

צבינו שמו על כרסיהם 70x50 ס"מ

יובל שמואלי

החלק החסר

תיכון בית ירח

צבעי אקריליק על קנווס, 80X60 ס"מ, 30/40

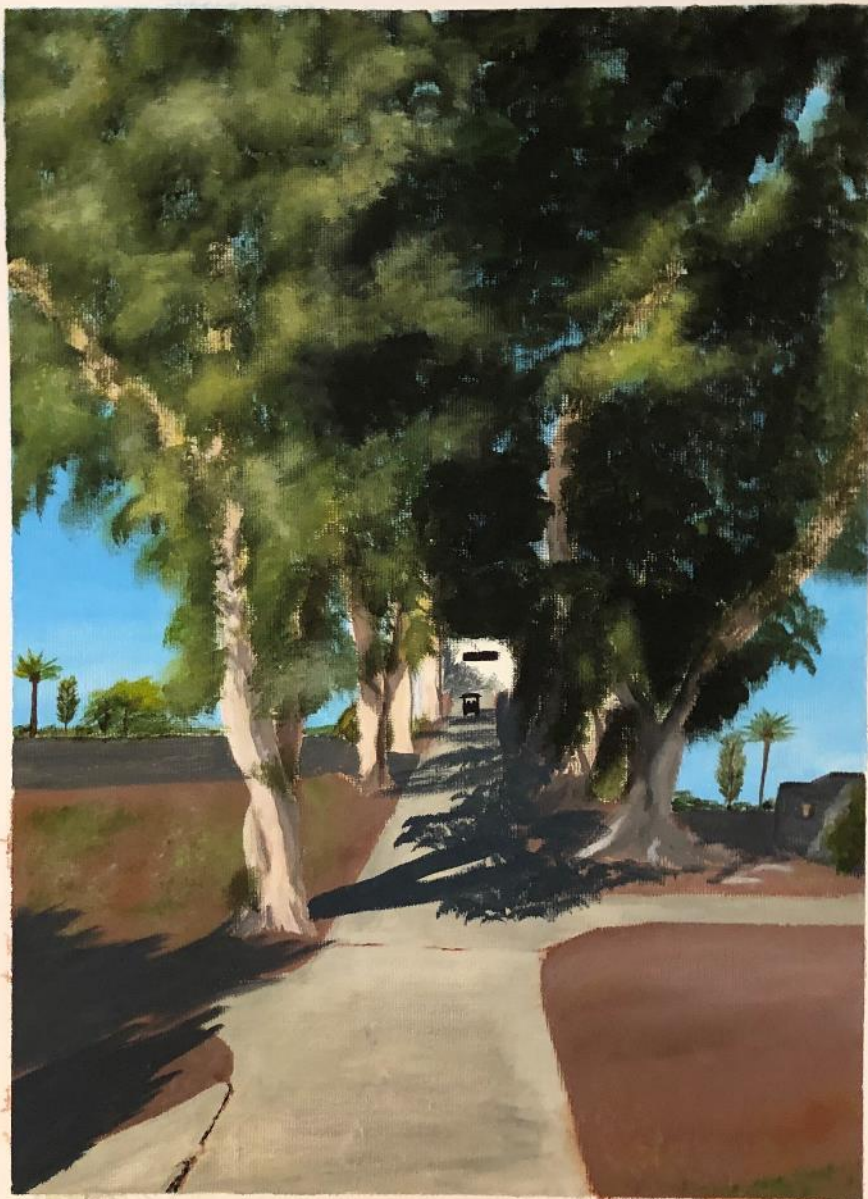
החיים בנויים מחלקים, חלקם טובים וחלקם הרבה פחות, אבל הם חלקים שהופכים אותנו להיות מי שאנחנו. אני מציגה ציורי נוף, חלקו נוף שאני מכירה וחלקו מהדמיון.

בתוך כל יצירה יש פרט המסמל עבורי אנשים חשובים בחיי, או זיכרון חשוב שקשור אלי ואל אדם מסוים. סמלים אלו צבועים בשחור, שמטרתו להדגיש את החלק החסר.

הציורים הם כמו פאזל שנלקחה ממנו חתיכה, החוסר יוצר מעין חור בציור. הסמלים מבטאים חלקים שיש בתוכי, אנשים, חוויות, חפצים וגעגוע. הפאזל יוצר תחושה של משהו שהיה שם ושצריך להיות שם, אבל הוא נעלם.

כל הסמלים מתחברים ביחד ביצירה המרכזית, בלב.

החלקים החסרים נמצאים בתוך הלב, לא בתור חור שחור, אלא בתור מה שהוא, שלם וצבעוני.

יובל שמואלי, החלק החסר
צבעי אקריליק על קנווס,

יונתן חצור החיה שבפנים בית ספר מקיף "גוונים"

ציורים, דפי A5 14.8/21

צבע דפים נטוראל בז', צביעה בצבעי מים ושרטוט בעט.

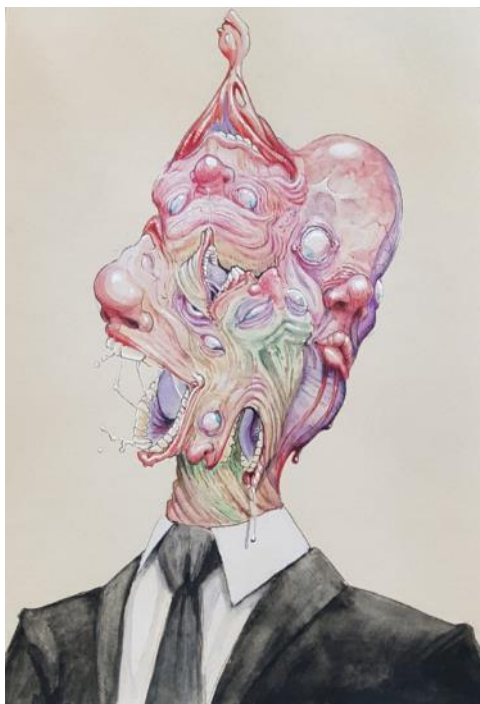

כותרת העבודה שלי מתייחסת לחיה שבפנים, זו שאנו מפחדים לחשוף.

הפרוייקט הוא סדרת יצירות המעבירות רגשות, תחושות ואף ביקורת אישיות שלי. נתתי ליד ולמוח שלי להשתחרר וליצור דברים מפרי הדמיון, בתקווה שיעוררו רגש אצל הצופה.

בציוריי אני נוהג לצייר דמויות ויצורים שונים מעולם הדמיון שלי בצבעי מים, המאפשרים לי לצייר באופן מדויק מצד אחד ומצד שני לשחרר את היד ולצייר ללא סקיצה בצורה חופשית על גבי הדף. בציוריי אני משלב ניגודים רבים בין האובייקטים: עדינות וכוחניות, חיים ומוות, נורמלי ולא נורמלי, מעוות ועוד.

יונתן חצור, החיה שבפנים

ירדן נחמני התפסן בשדה התיכון "עמקים תבור"

13 רישומים 44 ס"מ * 56 ס"מ
12 ציורי אקוורל 14 * 14.6 ס"מ

נפגשתי לראשונה עם הספר ה"תפסן בשדה השיפון" בכיתה י'. הרגשתי חיבור מייד לסיפור ולגיבור - הולדן. כל אחד מהדיוקנאות שציירתי הם אנשים שהיו שם בשבילי ברגעים קשים, עזרו לי לעלות ולהאמין בעצמי.

החלטתי שאני מודה לאנשים אלו, באמצעות הדבר שאני יודעת לעשות: לצייר.

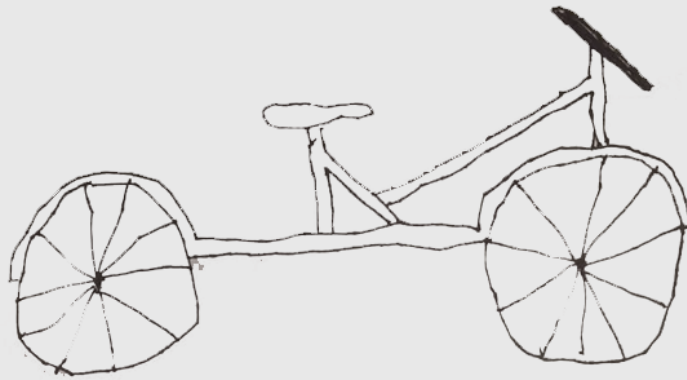
אני מאמינה שהמסע שלי לאושר התחיל. אני לא יודעת באיזו נקודה במסע אני נמצאת, אבל אני יודעת שאמשיך לשאוף ולהילחם עד שאמצא אותו. מאחלת לכם שתהיו מאושרים לרגעים, ממש כמוני, האמינו לי שזאת הרגשה נפלאה.

ירדן נחמני, התפסן בשדה התיכון

13 רישומים 44 * 56 ס"מ
12 ציורי אקוורל 14 ס"מ * 14.6 ס"מ

ישראל-רומר אופק תיכון אלון – רמת השרון

MY BIKE CAN FLY

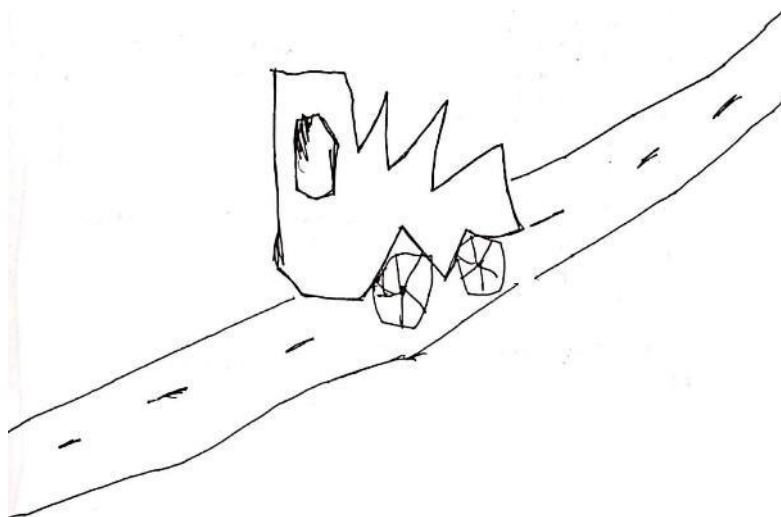
MY BIKE CAN DISAPPEAR

איך תדע אם כואב לך סימן שאלה? תשובה: " ".
שני אנשים שמאמינים בסחר חליפין קונים משהו אחד מהשני.
כל-כך מובן שזה זוהר בכל צבע.
וילון באמצע שום מקום שלא מוולן על כלום.
שביר. אולי סגול. גשם סמיילים עם מטרייה צהובה עצובה.
גופה חצי קבורה בחול. איש שבתוך הבטן שלו יש רק אהבה.
50 תותות. הרגשה של עצבים זה עיגול. ברז הפוך. סקצבוקה.
או משהו מסוים. נוסע ישר ואז נוסע רוורס(טרקטור).
אווירה כל-כך מעוננת.
סמיילי עצוב וסמיילי שמח הם החברים הכי טובים.
ארוך וקצר ביחד. גרגיר עולם.
פטיש יכול גם ללטף. הכל מרגיש כל-כך אמיתי.
איש שמפנה לעצמו את הגב.
לכתוב משהו שכתבתי בעצמי. זה המובן. לעשות משהו עם
טיפקס. גם ספר יכול לדבר. מיטת חולים ריקה.
ציור מאחורי סורגים. להדביק גרגיר סוכר חום. התקרה מהצד
השני.
סיר ומרק בהצטלבות עם ציפור. תמיד רציתי למה.
אתמול השמש לא זרחה.
כרכרה אולי עם דינוזאור. אולי נתקע על אותו מספר.
איך תדע אם לא נעים לך? תשובה: תרגיש נוכחות של חתול
ורוד.

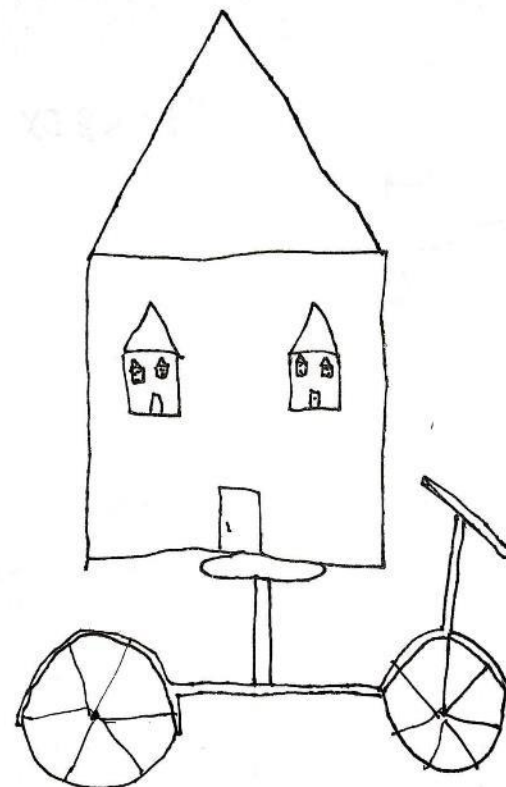
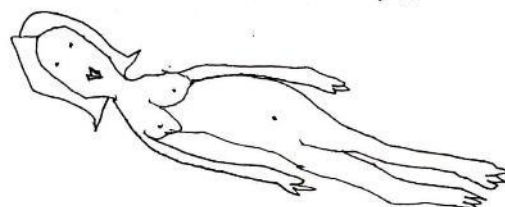
ישראל-רומר אופק

מקדון ישראל

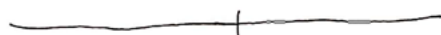
MY MIND IS A WHORE

START END

END START

ליאון ז'אלוקוב

סבתא וליאון

כפר הנוער קרית יערים

פליז, תנור: 10x10 ס"מ, קערות: 8 ס"מ מחבת: 8 ס"מ תרוד 5 ס"מ מטרפה ומצקת 8 ס"מ

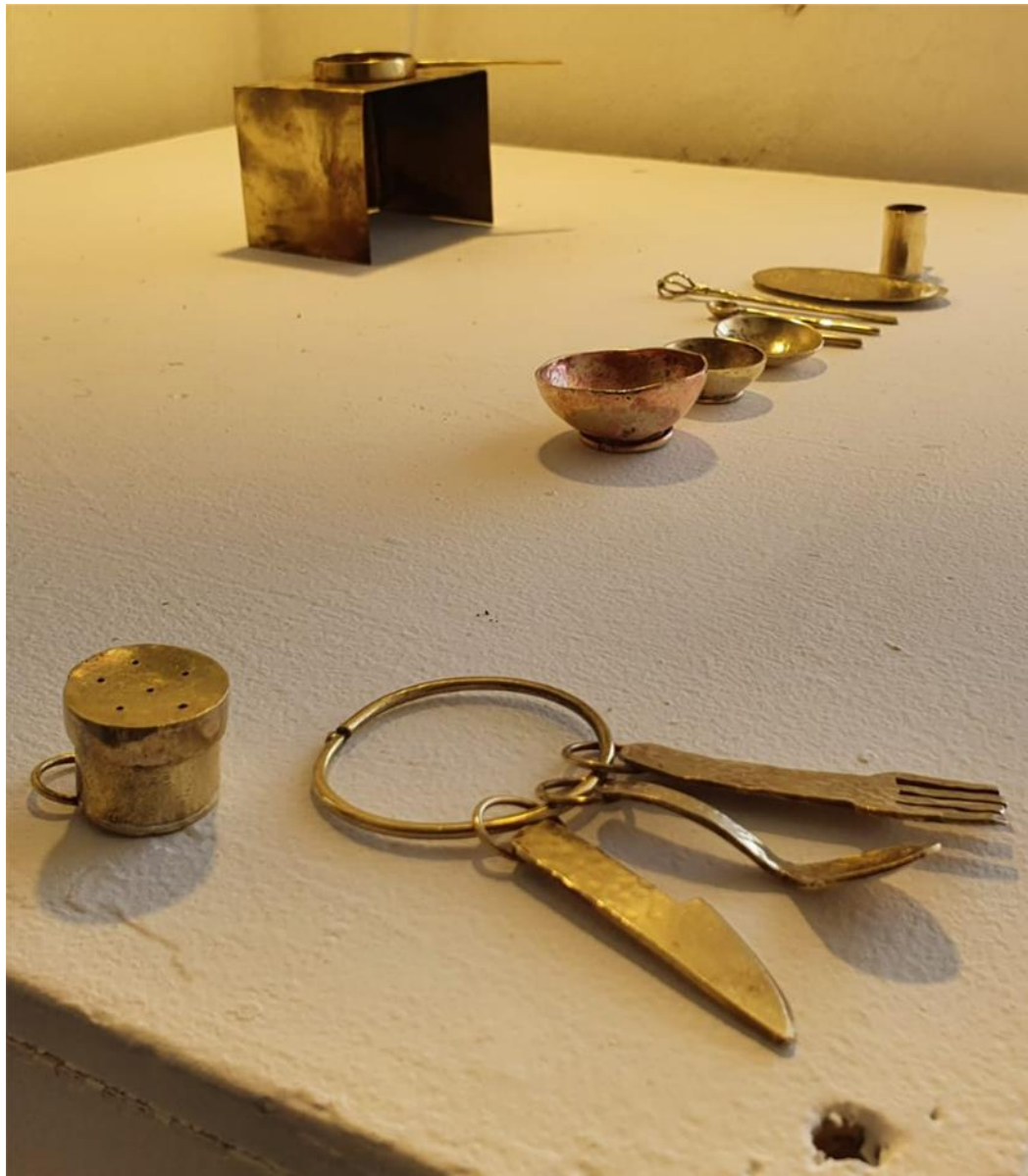
בפרויקט הגמר בחרתי לעסוק ביחסים שלי עם סבתא שלי ובמורשת התרבותית שהיא השאירה לי.

בשנות הילדות שלי, סבתא שלי שמרה עלינו כשההורים שלי היו בעבודה. בישראל יחד מאכלים מסורתיים ובילינו המון זמן ביחד. עד היום יש בינינו קשר טוב. אני מרגיש שהקשר שלנו עובר דרך האוכל והבישול יחד. את הפרויקט הזה אני רוצה להקדיש לה.

ליאון ז'אלוקוב, סבתא וליאון

<https://youtu.be/SVfFSsxIoKQ>

סירטון שיצרתי בו אני משתמש בכלים:

ליה אביגיל אולמר

Grüntöne

תיכון רעות לאומנויות, חיפה

ציור שמן על בד, 70X50 ס"מ

שם הפרויקט כתוב בגרמנית. פירוש השם בתרגום ישיר לעברית: גוונים של ירוק.

הפרויקט שלי בנוי מציורי שמן רבים, חלקם ריאליסטים, חלקם מופשטים, וחלקם על הגבול שבין הריאליסטי למופשט. בזמן שציירתי יותר ויותר ציורי נוף ירוקים, התחלתי להתאהב בצבע עצמו וגם להבין שיש אין סוף גווני ירוק. הפרויקט שלי מבוסס טבע, הצבע הירוק הוא חלק מרכזי ודומיננטי בו. הצבע משרה תחושת נחת שלווה ורוגע. זו ההרגשה שרציתי להעביר באמצעות הציורים.

הטבע ממלא אותנו בנחת, שלווה ורוגע בדיוק כמו הצבע הירוק.

תמיד הייתה לי הערכה ואהבה לטבע אך דרך העבודה על פרויקט זה, התאהבתי בו יותר מאי פעם. גיליתי בו אין סוף צדדים חדשים אשר לא ראיתי לפני.

אני מקווה, שדרך עבודתי אצליח להעביר לצופה, משהו מהחוויית האישיות שלי, בתקווה שיגלה את יופי הבריאה מחדש, ויעצים את אהבתו לטבע.

ליה אביגיל, אולמר Grüntöne

שמן על בד, 40x40 ס"מ

שמן על בד, 40x40 ס"מ

שמן על בד, 70x100 ס"מ

שמן על בד, 75x60 ס"מ

ליהי קלר תהפוכות היופי תיכון בגין ראש העין

אקריליק על עץ 130/110 ס"מ

קישור לסרטון "רגעים של תקופות", 5 דקות

<https://youtu.be/p6aOMcfFkCI>

בתקופות קדומות נחשבת יפה אם היית שמנה ועסיסית, ובתקופת יוון ורומא נדרשת להציג גוף אתלטי ושרירי כדי שיסובבו אחריו את הראש ברחוב.

מודל היופי הנשי עבר תהפוכות ושינויים במהלך ההיסטוריה, עד שהגיע לפולחן הרזון השלדי של היום.

הפרויקט שלי נובע מהעיסוק המתמשך בנושא אידיאל היופי: "איך אנחנו אמורים להיראות?", כיצד בני האדם מנסים שוב ושוב להתחקות אחר הטרנד החדש אשר מכתוב את המראה הנכון והיפה, וכיצד השפעה זו גורמת למאמץ רב ואף לתוצאות משעשעות ומגוחכות.

אידיאל היופי השתנה בצורה דרסטית עם השנים, ונראה שכל תקופה מחזיקה במאפייני יופי משלה. מה שאנחנו תופסים כ"יפה", נחשב ללא נורמטיבי בתקופות עבר. דברים שאנו מתייחסים אליהם כמובנים מאליהם ואפילו בחירות שאנו מייחסים לאישיותנו, הם בעצם תוצרים של הבניות חברתיות. איך אנחנו צריכים להיראות, ומה מקובל כ"נכון", אלו דברים שלמדנו וספגנו מהחברה, ואנחנו מתייחסים אליהם כאמת אבסולוטית.

בציור הראשון, רציתי לבטא את העומס והמאמץ המיותר של נשים ב"יופי", כיצד העמסת פרטי לבוש טרנדים הופכת לבדיחה ועד כמה מגוחכת נראית הרדיפה אחר היופי.

ליהי קלר תהפוכות היופי

קישור לסרטון "רגעים של תקופות", 5 דקות
<https://youtu.be/p6aOMcfFkCI>